

Lord Luster

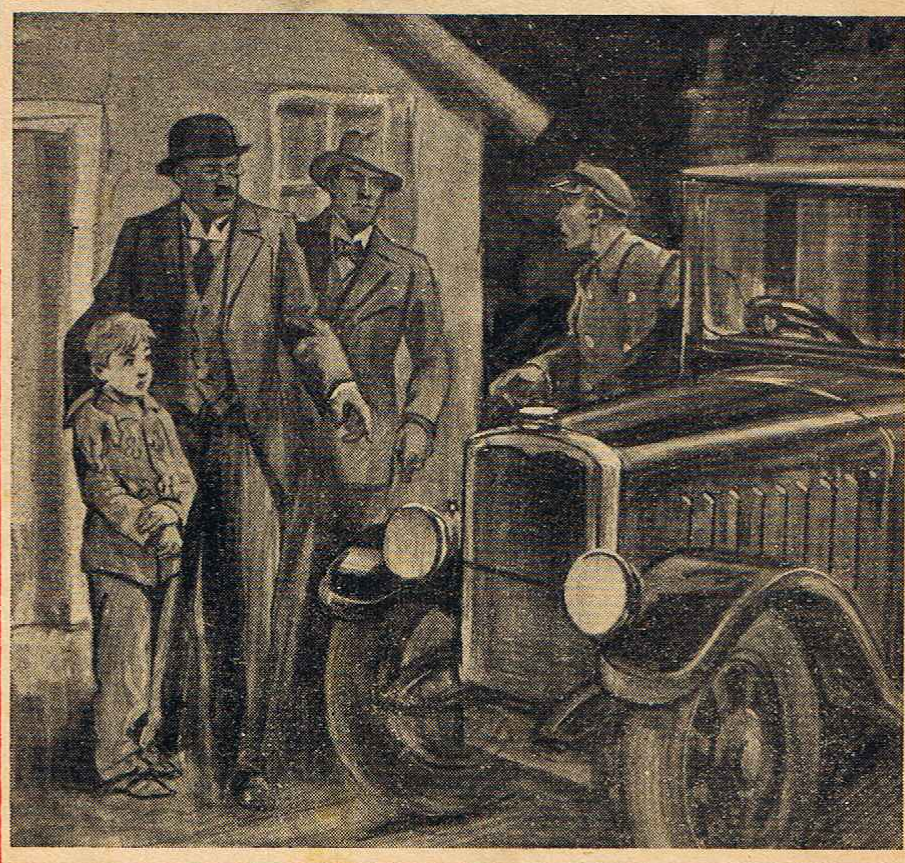
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

KIDNAPPERS

N° 2500

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

KIDNAPPERS

HOOFDSTUK I

EEN VERSTOORDE SOIREE

Het was feest in den huize Hyward.

Een paar weken geleden waren Mr. Hyward, de schatrijke conservenfabrikant, diens vrouw en hun zevenjarige zoon Derk teruggekeerd van een reis door Europa.

Derk was het enige kind, dat nog onder hun dak vertoefde, want de twee andere dochters waren al enige jaren getrouwd en Mrs Hyward verwachtte elk oogenblik de tijding dat zij grootmoeder zou worden.

Het was het gewone halfjaarlijkse feest, dat de familie aanrichtte, dat nu nog van wat meer betekenis was, daar het tevens diende om de terugkeer te vieren van Mr. Hyward in

zijn huis aan de Tenth Avenue, waar hij zijn gasten ontving.

Onder de gasten bevonden zich behalve enige intieme vrienden van het echtpaar, een aantal kennissen, en verder een aantal dames en heren die zij niet kenden, maar door hun vrienden of kennissen geïntroduceerd waren. Dat was zo de gewoonte van de familie Hyward; — zij waren trots op hun gastvrijheid, en hadden er niets op tegen dat hun vrienden andere kennissen meebrachten.

Er waren minstens twee honderd gasten, een eerbiedwaardig getal, die men misschien toch niet zou hebben teruggevonden in het grote

huis aan de Tenth Avenue bij de Twintigste Straat, als zij zich niet merendeels hadden bevonden in de grote feestzaal op de eerste verdieping.

Het huis was thans, nu de beide dochters het verlaten hadden, eigenlijk gezegd veel te groot voor het echtpaar, dat er echter geen afstand van wilde doen, en een kleiner betrekken, uit vrees, dat men dit zou beschouwen als een teken dat zij zich moesten bekrimpen — het ergste wat zij zich konden bedenken.

Zo had Mrs Hyward vijf kamers tot haar beschikking, de heer des huizes zeven, en jongeheer Derk drie — zijn slaapkamer, zijn speelkamer, en zijn leskamer.

Het huis was een bezienswaardigheid, want het was een der weelderigste van geheel New York. Zo was, bij voorbeeld, de vloer van de vestibule belegd met kleine stukjes Carrarisch marmer. Daarmede was ook de privé badkamer versierd, een waar pronkstuk, met een in de vloer ingelaten bad van rood graniet, waarvan de inrichting alleen achttien duizend dollar had gekost. Deze badkamer was uitsluitend ten dienste van de vrouw des huizes want alle slaapkamers, de logeervertrekken inclus, hadden 'n eigen badkamer.

Tot zelfs in de gangen hingen kostbare schilderijen van oude meesters, onschatbare doeken van Rembrandt, van Dijk, Rubens, Jan Steen en Ostade, waarvan echter kenners meesmuilend verzekerden, dat zeker driekwart ervan schaamteloze imitatie waren. In de geweldige grote hall stonden fraaie marmeren en bronzen beelden, trouwe copieën van meesterwerken uit het Louvre en de Romeinse en Florentijnse musea, die schatten hadden gekost.

Schuin tegenover de monumentale huisdeur begon de statietrap naar de eerste verdieping, waaraan een half dozijn sierkunstenaars hun inspiratie hadden uitgeleefd. Over de balustrade van de overloop hin-

gen kostbare tapijten uit Perzië, Turkije, Afghanistan, Serabend en Bockhara, die een fortuin vertegenwoordigden.

De grote salon bevond zich op de eerste verdieping van het huis, en daar waren de gasten verzameld, die zich onledig hielden met bridge of een ander kaartspel, een aria zongen bij de vleugelpiano, of in paren op een stil plekje bij elkander zaten.

Het kon ongeveer half elf zijn, en een gehuurde bariton trok juist nóg eens zijn das recht voor de spiegel in een kleine zijkamer, alvorens het podium te betreden, waar hij tegen betaling van duizend dollar twee aria's ten beste zou geven, toen er eensklaps bij de deur van de salon enige opschudding ontstond, dadelijk gevolgd door een luide jammerklacht van de vrouw des huizes.

De bariton stak verbaasd zijn hoofd door het gordijn, dat het podium van het publiek scheidde, en zag hoe Mrs. Hyward gebaren van wanhoop maakte, opgewonden heen en weer liep, en toen met koortsachtige haast naar iets ging zoeken, dat zij een ogenblik later gevonden bleek te hebben in de gedaante van haar echtgenoot, een kleine, ronde, kaalhoofdige man met een geweldige neus, en twee stekende, pientere ogen onder de luifels van twee rui-ge, nog zwarte wenkbrauwen.

Bij de deur stond een der kamermeisjes, met een bleek gezicht en verschrikte ogen, dat nerveus aan haar eva plukte, en blijkbaar niet wist wat zij moest doen.

Een seconde later ongeveer wist de hele zaal, wat er gaande was, want Mrs. Hyward gilte luid tot haar man:

— Ralph! Derk is weg, Derk ligt niet meer in zijn bedje!

Er klonken kreten van ongeloof en schrik, en een paar dames, goede vriendinnen van de gastvrouw, begonnen met haar mee te gillen, uit sympathie en deelneming.

De bariton wenkte zijn accompagnateur, die reeds voor de vleugel

zat, en vroeg op gedempte toon:

— Wat is er eigenlijk gaande? Waarom gilt die opgeprikte papegaai zo?

— Naar het schijnt is haar zoon-tje zoek. Wacht even, ik zal gaan informeren.

De accompagnateur voegde zich ongemerkt onder het groepje, dat mevrouw Hyward omringde, luisterde even, en wipte toen weer het podium op om rapport uit te brengen aan de ongeduldige bariton, die niet gewend was zo lang te moeten wachten vóór hij kon beginnen.

— De jongen is een uur geleden naar zijn bed gebracht, een half uur geleden sliep hij vast, en toen het kindermisje zoëven binnen kwam om te zien of hij nog goed onder de dekens lag, was hij verdwenen. Ik denk dat er van zingen niet veel komt, amice. De moeder is wanhopig. Tegen het raam staat een ladder, die een kidnapper daar heeft neergezet om de jongen te ontvoeren.

De zanger was een onverschillig heerschap; hij haalde de schouders op, en zei kortaf:

— Ga eens vragen, wat die mensen nu eigenlijk willen. Denk erom dat ik mijn honorarium in ieder geval uitbetaald wil hebben. Ik heb deze avond met moeite kunnen vrijmaken.

De accompagnateur vond het een onaangename boodschap, maar hij wipte weer van het podium af en hoefde niet eens iets te vragen, want er was een soort paniek uitgebroken, en alle genodigden liepen ontsteld door elkaar, niet wetend wat te doen. De arme moeder stond op het punt, flauw te vallen, en jammerde onafgebroken:

— Mijn kind! Mijn kind! Ze hebben mijn kind geroofd!

Op dat ogenblik trad er een lange, magere man binnen van een jaar of vijftig met een verlegen gezicht en lange, grijzende haren, die een grote, in donker montuur gevatte bril droeg. Hij hield een stukje pa-

pier in de hand, en zijn bijziende ogen zochten met een verwilderde uitdrukking naar de vrouw des huiszes.

Een heer met spierwit haar, die vlak bij de deur stond, en die blijkbaar veel belang in de zaak stelde, nam hem zonder omslag het papiertje af, en vroeg:

— Wat is dat? Als ik mij niet vergis zijt gij de gouverneur van de kleine Derk?

— Ja, dat is zo, sir, mag ik mij even voorstellen, — mijn naam is Konrad Weiss. Ik vond dit op het hoofdkussen van de vermiste knaap gespeld. Het kamermeisje heeft het zeker in haar opwinding over het hoofd gezien. Mijn kamer is schuin tegenover de zijne, moet gij weten.

De heer met het witte haar liet vlug zijn oog over het papiertje gaan. Het was waarschijnlijk uit een gewone agenda gescheurd, en er stond in machineschrift op te lezen:

«Betaal ons een miljoen dollars, en je krijgt je welp terug, anders gaat hij er onherroepelijk aan. We zullen je nader de plek aanduiden, waar je het geld moet brengen.»

Daaronder was met chinese inkt en vrij onbeholpen een vierbladig klavertje getekend, en daaronder weer de ondertekening, in machineschrift:

«De Bende van Klaveraas.»

— Misschien een lugubere grap, zei de heer met het witte haar peinzend, terwijl zijn blikken Mrs. Hyward zochten. Ga haar dit briefje direct brengen, Herr Weiss, en dan zou ik maar meteen de politie opbellen. Grap of niet — er moet dadelijk een onderzoek worden ingesteld.

De gouverneur, die waarschijnlijk een zeer kundig en ervaren leermeester was, was in een groot gezelschap de verlegenheid zelve, en stond nog altijd schutterig met het papiertje te draaien, toen Mrs. Hyward hem in het oog kreeg, op hem toesnelde, en kermde:

— Uw schuld! U had het moeten

beletten. Ons kind was aan uw hoe-
de toevertrouwd. Wie weet waar hij
nu is.

— Mrs. Hyward, — excuseert u
mij alstublieft, ... ik heb werkelijk
niets gehoord. Ik was verdiept in de
lectuur van een manuscript, en ik
verzeker u dat ik niets heb gemerkt,
stamelde de ongelukkige man.

Maar Mrs. Hyward had het pa-
piertje gezien, rukte het hem uit de
hand, las het en viel nu pas in volle
ernst in zwijm. Er ontstond een pa-
niek onder de gasten. Vele dames
liepen jammerend heen en weer, an-
deren riepen om de politie, weer
anderen wilden onmiddellijk hun
auto laten voorkomen, en alleen de
heer met het witte haar scheen vol-
komen kalm te blijven, en zijn luide,
heldere stem klonk bevelend:

— Gaat allen rustig heen, want
onze gastvrouw is onwel geworden.
Jij, meisje, bel onmiddellijk het
dichtstbijzijnde politiebureau op.
Roep zoveel mogelijk bedienden bij-
een, die de achterzijde van het huis
moeten bewaken. De kleine Derk
sliep immers in een kamer op de
tweede verdieping?

Het dodelijk ontstelde meisje
knikte bevestigend, en wilde heen-
gaan, toen de heer met het witte
haar haar terugriep en zei:

— Zeg, dat er iemand moet mee-
komen, die vingerafdrukken kan op-
nemen. Laat vooral niemand in de
slaapkamer van de knaap iets aan-
raken. Sluit de deur af en breng de
sleutel hier.

Het meisje en Herr Weiss snelden
weg, en Mr. Hyward, die zich met
zijn vrouw bemoeid had, staarde
eerst verwilderd op het veelbetekenende
briefje, en kwam toen op de oude
heer af, die met zoveel gezag ge-
sproken had.

Hij was blijkbaar geheel in de
war en stamelde:

— Het is vriendelijk van u, dat
gij de nodige maatregelen neemt,
Sir. Wij hebben niet het genoegen
u persoonlijk te kennen, — maar ik
zeg u nogmaals dank. Dit briefje

hier...

— Ik heb het gelezen, zei de an-
der rustig, en ik zou het vooral niet
te licht opvatten. Dit is stellig geen
grap, maar bloedige ernst: geef dat
briefje aan de detective, die aan-
stonds zal komen. Misschien levert
het wel een aanknopingspunt op.

Intussen hadden reeds vele gasten,
die niet tot de naaste vrienden be-
hoorden, overhaast afscheid geno-
men, en zich bescheiden terugge-
trokken, wel begrijpend dat zij hier
op dit ogenblik minder gewenst wa-
ren. Tien minuten later bevonden er
zich nog slechts een stuk of vijftien-
tal personen in de grote nu zo holle
zaal. De gehuurde zanger had zijn
honorarium gekregen, en was zon-
der veel omslag met zijn accom-
pagnateur verdwenen. Mrs. Hyward
was weer bijgekomen met behulp
van eau de cologne en vlugzout, en
zat met een doodsbleek gelaat zuch-
tend en met betraande ogen op de
divan, door een paar van haar vrien-
dinnen omringd, die haar vruchte-
loos poogden te troosten.

Suze, het kindermisje, en Herr
Weiss hadden hun plicht gedaan, en
er waren nog geen tien minuten
verloren, na de ontdekking van de
ontvoering of een paar agenten tra-
den binnen, onder bevel van een
inspecteur, en een vingerafdruk-
expert met zijn kistje instrumenten.

Inmiddels was ook het gehele hui-
zenblok reeds afgezet, ofschoon
iedereen er van overtuigd was dat
deze maatregel overbodig was. Een
enkele blik op de ligging van het
huis en vooral van de slaapkamer
van de vermiste knaap was voldoende
om te doen begrijpen dat de ont-
voerders van de knaap reeds ver-
moesten zijn.

Het raam waartegen de ladder ge-
plaatst was, keek uit op een ruime
binnenplaats, door een hoge muur
omringd, die een groot deel van de
ladder verborgen had voor de ogen
van mogelijke voorbijgangers.

De kidnappers hadden niets an-
ders behoeven te doen, toen zij een-

maal beneden aan de ladder waren, dan eenvoudig de poortvormige deur te openen, die zich in de muur bevond, de knaap in een auto te zetten en te vluchten.

Het onderzoek wees aldra uit, dat dit ook inderdaad het geval was geweest. Men vond de deur in de muur open, en daar het slot niet geforceerd was, moest er een valse sleutel zijn gebruikt.

De ladder hadden de bandieten ter plaatse gevonden en zij behoefden hem slechts tegen het kozijn te zetten. Het enige raadsel was, hoe zij door het raam waren binnengedrongen zonder dat de jongen er iets van gemerkt had, want het was wegens de koude gesloten geweest. In ieder geval waren zij niet door de deur naar binnen gekomen, want het kindermisje bleef pertinent volhouden, dat zij de sleutel in het

slot had moeten omdraaien, alvorens de deur te kunnen openen.

Wat de Oostenrijkse gouverneur Herr Weiss betreft, weliswaar was hij van zijn pupil door een gang gescheiden, maar het was in de zijvleugel zeer stil, en luid geroep om hulp had hij zeker moeten horen. Het kon dus niet anders of de jongen was in zijn slaap overvallen en gekneveld.

Inmiddels waren de detectives, onder bevel van de inspecteur, aan het speuren gegaan. Laatstgenoemde had het briefje met zorg bestudeerd, en zei rustig:

— Ik kan het u niet verhalen. Mr. Hyward, dat dit een ernstige kwestie is, die wij eens grondig zullen napluizen. Er zijn een paar raadselachtige punten in, die moeten worden opgelost, voor wij verder gaan.

HOOFDSTUK II

DE OUDE RAMMELKAST

Op het politiebureau in de Negen-tiende Straat, beschouwde men Archibal Moore, de detective-inspecteur, als een der knapste koppen van het gehele corps. Hij had een lang, scherp gezicht, en groengrijze, dicht bij elkander staande, scherpe ogen, die tot in de ziel schenen te kunnen lezen. Zijn huid was licht gebruid, en tanig als van iemand die de meeste tijd van zijn leven in weer en wind doorbrengt. Aan deze schrandere politiemans was het on-

derzoek naar de verdwijning van Derk Hyward toevertrouwd.

Omdat het zijn plicht was, had hij onmiddellijk zijn bureau telefonisch in kennis gesteld van het gebeurde, en het S.O.S.-bericht van de radioomroep zorgde voor de rest. Moore beseftte dat dit niet genoeg was en dat het zeer moeilijk zou zijn, in deze reusachtige stad het spoor van de knaap te vinden. Daarom moesten er andere middelen te baat worden genomen.

Moore had allen, die nog in huis waren en voor zover zij niet reeds sliepen, toen de roof ontdekt werd, in de grote feestzaal verzameld, en begon nu op kalme toon zijn vragen te stellen, scherp de gezichten der personen opnemend, die in een halve cirkel voor de tafel geschaard stonden, waarachter hij had plaats genomen.

Hij richtte zich het eerst tot het kindermisje, dat het eerst de vermissing van de knaap had ontdekt, en vroeg, zijn ogen half dichtknijpend:

— Hoe laat was het precies toen je ontdekte, dat die knaap uit zijn bedje verdwenen was?

— Ik heb niet op de klok gekeken, inspecteur, maar het moet ongeveer half elf zijn geweest.

— Waarom ging je naar binnen?

— Om te zien of jongeheer Derk zich niet bloot gewoeld had.

— Deed je dat wel meer?

— Ik sloeg nooit een avond over, maar het was gewoonlijk vroeger. De jongeheer had vanavond wat later mogen opblijven, omdat mevrouw een partij gaf.

— Hij is dus ook hier geweest, ik bedoel, in deze zaal? vroeg Moore op levendige toon.

— Ja, zowat een half uur. Ik zelf heb hem binnen gebracht.

— Was het een gezeggelijk kind? vroeg Moore weer.

Het meisje wierp een vluchtige blik op haar meesteres, die met een zakdoek voor haar ogen zat, en scheen te aarzelen met het antwoord.

— Kom er rond voor uit, en zeg de waarheid, want ook kleinigheden kunnen van belang zijn, drong Moore aan.

— Jongeheer Derk was soms wel een beetje koppig en lastig, zei het meisje met zachte stem.

— Het liefste, meegaandste kind wat er bestond, kreet de verontwaardigde moeder. Een engel van een jongen. Iedereen liep met hem weg.

— Dat schijnt zo — al doet men

het dan uit andere motieven, zei Moore droogweg. De jongen was dus niet altijd gehoorzaam, en volgde zijn eigen willetjes. Niet zo heel erg, het komt méér voor. Als hij naar bed was gebracht, kon men er dus niet van op aan, dat hij daar ook werkelijk bleef?

— Daarom juist ging ik een paar keer kijken, zei het meisje.

— Het is dus mogelijk, dat hij in het half uur, dat hij alleen gelaten is, uit zijn bed is gekropen, en de gang in is gelopen?

— Neen, inspecteur, jongeheer Derk kon onmogelijk zijn kamer verlaten hebben, want toen ik naar binnen ging, moest ik eerst de sleutel aan de buitenkant omdraaien. Ik had de deur zelf op slot gedaan.

Moore mompelde iets onverstaanbaars voor zich heen, en maakte een notitie in zijn zakboekje.

Toen hernam hij:

— Hij kan dus wel uit zijn bed zijn gekomen, en, bij voorbeeld, het raam hebben geopend. Was hij bangelijk van aard? Ik bedoel — acht je het mogelijk, dat hij zou zijn gaan kijken, wat er aan de hand was, als er eens op het raam werd getikt?

— Dat — dat is best mogelijk, antwoordde het meisje.

— Hoe is je naam eigenlijk?

— Men noemt mij Tilly. Mijn naam voluit is Mathilde Duncan.

— Hoe lang ben je hier in dienst?

— Drie jaren, inspecteur.

— Weet je zeker, dat je niets bijzonders in de kamer hebt gezien, ik bedoel in de kamer van Derk. Geen verdachte lui in de buurt zien zwerven?

— Niemand, inspecteur.

— Waar werd de ladder bewaard, die de rovers hebben gebruikt?

— Dat weet ik niet, inspecteur; dat zijn dingen waarmee ik mij niet bemoei.

— Zo? En wie bemoeide er zich dan wèl mee?

— De huisknecht.

Moore liet zijn blik vragend langs de kring bedienden gaan, totdat de huisknecht Owen Plug een stap naar voren deed en zijn naam noemde, voor men het hem behoefde te vragen.

Moore nam hem met een snelle, doordringende blik op, en zei:

— Er is met die ladder iets vreemds, Owen. Hoe hebben de rovers zo precies geweten, dat zij in of bij het huis zulk een onontbeerlijk hulpmiddel zouden vinden?

De huisknecht haalde de schouders op, en antwoordde:

— De ladder lag in een schuur, maar de deur daarvan was niet op slot.

— Dan is het zo helder als glas, dat de kidnappers dat hebben geweten! riep Moore ongeduldig uit. Men gaat maar niet op goed geluk bij zulk een gevaarlijke onderneming te werk. De ladder was dus in een schuurtje, en dat moeten de rovers natuurlijk hebben geweten. Wie heeft hen ingelicht? Ik denk, dat die inlichtingen afkomstig zullen zijn van iemand, die van de aanwezigheid van die ladder op de hoogte was, dat wil dus zeggen een bewoner van dit huis.

Het bleef een ogenblikje stil, en toen riep eensklaps Mrs. Hyward:

— O, als ik slechts kon vermoeden...!

Moore hief kalmerend zijn hand op, en zei:

— Het is beter, niet over vermoedens te spreken, voor wij meer zekerheid hebben, Mrs. Hyward. Uw personeel is zeer groot, naar het schijnt.

Moore liet langzaam zijn blikken gaan over de rij bedienden, over de zwaarlijvige butler met zijn vollemaansgezicht, de huisknecht, de kamerdienaar, de keukenmeid, het eerste en het tweede kamermeisje, het kindermisje, de chauffeur, en nog een vaag personage, die van alles

tegelijk scheen te zijn, en die er een beetje schuw bijstond in een tamelijk versleten pak.

Moore kon zijn functie niet goed thuisbrengen, en omdat hij alles wilde weten, vroeg hij op de man met zijn onbeduidend gezicht wijzend:

— Wat is dat voor iemand? Ik geloof wel, dat ik alle andere bedienden volgens hun bezigheden kan indelen — maar mijn kennis schiet te kort bij dat heerschap daar.

— Hij poetst het zilver, hij doet nu en dan boodschappen, hij helpt de chauffeur bij het schoonmaken van de auto en meer van dergelijke dingen, zei de butler, niet zonder een tikje minachting in zijn stem.

— Zo, een soort Manusje-van-alles dus, hernam Moore. Al lang hier?

— Een halve maand, antwoordde de butler inplaats van de gevraagde.

— Laat die man mij zelf antwoorden, zei Moore kortaf. Hoe is je naam, vriend?

— Harold Blake, antwoordde de gevraagde op bedeesde toon.

— Had je getuigschriften?

— Ja zeker, maar niet bepaald als duvelstoejager, antwoordde Blake zacht, en met een flauwe glimlach. Ik ben doctorandus in de staatswetenschappen.

— Bij Jove, dat is niet mis, zei Moore, terwijl hij de man in zijn afgedragen pak nog eens goed opnam. Hoe komt het dan, dat ik je hier in zo'n nederig baantje aantref? Naar je spraak te oordelen zeker een Brit?

— Ja, ik ben een Engelsman en afkomstig uit Birmingham. Ik ben pas twee jaren hier in Amerika. Sorry, — ik heb mij het accent nog niet kunnen aanwennen. Ik kwam daardoor niet ver met mijn staatshuishoudkunde; de crisis deed het overige — en ik was blij dat ik een baantje kreeg dat mij ten minste een dak boven het hoofd bood.

Mr. Hyward mompelde iets onver-

staanbaars, en zei toen, duidelijker :

— Hij is goed voor zijn werk, en die staathuishoudkunde nemen wij maar op de koop toe; het is tegenwoordig niet eens zo gemakkelijk fatsoenlijk dienstpersoneel te krijgen... *Apropos*, verliezen wij geen kostbare tijd met dit gevraag?

Moore trok zijn wenkbrauwen op, en zei afgemeten :

— Dat kunt u gerust aan mij over laten, Mr. Hyward, tenzij gij liever uw aanklacht intrekt en de miljoenen dollars betaalt.

Maar al deed gij dat, dan zouden de kidnappers toch niet van mij af zijn, want afdreiging en knevelarij behoren tot de zwaarste misdrijven. Het dient echter tot niets, in den blinde te gaan zoeken, en mijn « gevraag » dat u overbodig toeschijnt, kon naderhand wel eens van groot nut blijken. Het schijnt nog steeds niet tot u te zijn doorgedrongen, dat het niet anders kan, of de ontvoerders moeten hier in huis medeplichtigen hebben gehad. In ieder geval moeten zij op de hoogte zijn gebracht van de gebruiken hier. Het poortdeurtje is zonder twijfel voor hen geopend, of wel, men heeft hun een valse sleutel in de handen gespeeld. Dat van de ladder wisten zij. Dat alles wijst er op, dat hier medeplichtigen moeten geweest zijn.

Dit laatste had de detective met stemverheffing gezegd, en zijn scherpe ogen gingen nogmaals onderzoekend over de gezichten om hem heen.

Er viel echter niets op te lezen, behalve een weinig nervositeit, en nieuwsgierigheid.

Moore had het papiertje weer ter hand genomen, dat men op het hoofdkussen had gevonden, bekeek het nog eens aandachtig, nu met behulp van een vergrootglas, en vroeg toen eensklaps, zich tot Mr. Hyward richtend :

— Hebt gij hier in huis een schrijfmachine?

— Mijn secretaris gebruikt er een,

de gouverneur van Derk bracht er een mee, en ik zelf heb een portable.

— Zijn die machines nieuw?

— Ik kocht mijn draagbare machine ongeveer een half jaar geleden. Mijn secretaris heeft op mijn verzoek pas een nieuwe Remington gekocht, maar van die van Herr Weiss weet ik niets af.

— Mijn schrijfmachine is een oud ding, bekende de gouverneur.

— Ik zou ze graag eens willen zien, zei Moore.

— Ik zal ze dadelijk gaan halen, zei Weiss.

De gouverneur verliet het vertrek, en nauwelijks was de deur achter hem dicht of de detective vroeg aan Hyward :

— Hoe lang is die Herr Weiss in uw dienst?

— Twee jaren.

— Zijt gij tevreden over hem?

— Volkomen.

— Kon hij goed overweg met uw zoontje?

— Mijn zoontje kon goed overweg met hem, verbeterde Hyward. Hij is een inschikkelijk en mee-gaand man.

— Ja, ik geloof dat ik het begrijp, zei Moore glimlachend.

Op dat ogenblik kwam Herr Weiss weer binnen, niet zonder inspanning een zware, ouderwetse rammelkast van een schrijfmachine torsend, die hij voor de detective op de tafel zette.

Het was zelfs nodig, dat hij Moore enige van de raadselachtige handgrepen verklaarde, vóór deze in staat was een paar regels te tikken. Daarna nam hij het papier weer uit de machine, bekeek het schrift aandachtig door zijn loep, zuchtte, en zei :

— U kunt uw eigendom nu wel weer wegbrengen. Als ik u was, zou ik maar eens een nieuwe kopen.

In zijn heiligste gevoelens gekwetst, nam de Oostenrijkse gouver-

neur het zware ding weer van de tafel en droeg het weg.

Moore tekende weer iets op in zijn agenda en zei toen, opstaande, tot Mr. Hyward:

— Voor het ogenblik ben ik hier klaar. Uw gehele personeel moet zich echter ter beschikking houden van de politie. Ik zou nu nog gaarne even de slaapkamer van uw zootje zien. Maar voor ik dat doe, heb ik nog iets te vragen. Wie heeft dit briefje in ontvangst genomen?

— Dat was sir... sir... — het spijt mij, maar ik heb bij het voorstellen uw naam niet goed gehoord, Sir, zei Hyward, zich tot de heer met het spierwitte haar wendend.

— Carol Brisbane, zei de gast glimlachend.

— Kent u deze heer dan niet? vroeg Moore verbaasd.

— Zoiets komt meer voor, zei Hyward schouderophalend. Mr. Brisbane werd aan mij voorgesteld door een mijner vrienden, kolonel Bloom.

— Die ken ik zeer goed, zei Moore gerustgesteld. Kolonel Bloom is in geheel Londen een bekende figuur. Wilt gij mij zeggen van wie gij het briefje in ontvangst nam, sir?

— Van Herr Weiss, antwoordde Brisbane met een glimlach.

— Waren er nog meer vreemde gasten van avond?

— Wel een stuk of tien, twaalf, maar ik zal u dringend moeten verzoeken, inspecteur, niet de dwaasheid te begaan, hen al ware het slechts vluchtig, te verdenken! riep de multimiljonair uit. Zij allen werden aan mij voorgesteld door zeer goede vrienden, wier reputatie boven iedere twijfel verheven is.

— Ik denk er niet aan, het te betwijfelen, Mr Hyward, zei Moore bedaard, maar ik behoor toch zekerheid te hebben. Iemand die hier zou weten binnen te dringen onder een voorwendsel, zou gemakkelijk zijn slag kunnen slaan. Want niets zou gemakkelijker zijn, dan eenvoudig de deur van de slaapkamer te openen, het kind beletten om hulp te

roepen, het te binden, het raam te openen en het te overhandigen aan de ontvoerders, die buiten stonden te wachten.

Hyward keek de detective verbluft aan, en zijn vrouw riep, plotseling weer in snikken uitbarstend:

— Hoe het dan ook zij — wat doet het er toe? — daarmee heb ik mijn kind niet terug. En als zij die miljoen dollar vragen, dan zullen wij ze onmiddellijk betalen. Niet waar, Ralph?

Mr. Hyward streek eens over zijn kale hoofd, en antwoordde ontwijkend:

— Dat is te zeggen — het is een krankzinnig hoog bedrag — en ik zou toch liever willen proberen...

— Uw zoon terug te krijgen en uw geld in uw zak te houden, vulde Moore met een effen gezicht de zin aan. Dat is heel verklaarbaar en vergeeflijk, Mr. Hyward, en wij zullen niets nalaten, om het zover te krijgen. En nu de slaapkamer, wat ik u verzoeken mag. Het spreekt van zelf dat gij het mij onmiddellijk moet laten weten, als de boeven u voor de tweede keer schrijven.

Met deze woorden ging hij het vertrek uit, vergezeld door Tilly Duncan en een agent.

Het personeel mocht inrukken, en het ongelukkige echtpaar bleef met de weinige nog overige gasten achter.

Mr. Brisbane slenterde langzaam naar het tafeltje, nam het blaadje papier op, waarop de detective had getypt, en glimlachte.

Heel even ontmoette zijn blik die van het sjofele mannetje Harold Blake, in zijn sleetse pak.

Brisbane schreef met potlood iets op de achterzijde van het stukje papier, vouwde het op, nam afscheid van het echtpaar, met een paar hartelijke, goed gekozen woorden en het verzoek nog eens te mogen terugkomen, en begaf zich naar de deur.

In het langslopen liet hij het opgevouwen reepje papier ongemerkt in de zijzak van het schamele jasje

van de zilverpoetser glijden.

Tien minuten later zat de zilverpoetser zilver te poetsen in de pantry van de butler. Hij overtuigde zich er van, dat er niemand in de buurt was, haalde het papiertje te voorschijn en las:

« Om één uur bij het poortdeur-

tje. Het briefje is geschreven op een machine waarvan de letter T gehavend is. E. »

Blake draaide het blaadje papier om.

Het bevatte niets anders dan drie rijen hoofdletters T, maar zij waren volkomen gaaf.

HOOFDSTUK III

WIE IS MR BRISBANE ?

De volgende ochtend bleek, dat de zaak nog niet erg veel opgeschooten was, en zeker niet van het standpunt der beide ouders.

De kleine Derk was nog altijd spoorloos, en van de rovers was nog geen nader bericht ontvangen.

Het onderzoek van het huis en van de binnenplaats daarachter had weinig resultaten opgeleverd. He enige, dat uit het onderzoek viel op te maken was het feit, dat de daders nauwkeurig op de hoogte moeten zijn geweest van de plaatselijke toestand, en geen tijd hadden behoeven te besteden aan het zoeken naar middelen om binnen en weer buiten te komen.

Natuurlijk had het de aandacht getrokken, dat er in de kinderkamer noch op de vloer noch op de vensterbank modderige afdrukken werden gevonden, ofschoon het in de vooravond lange tijd geregend had.

Terecht mocht hieruit worden afgeleid, dat de ontvoerders wel langs de ladder waren ontkomen, maar hoogstwaarschijnlijk door de gang-

deur waren binnen gekomen.

Nu bleef de vraag ter beantwoording over, hoe de ontvoerders waren binnen gekomen. Dat moest in de loop van de dag gebeurd zijn, toen allen het te druk hadden met voorbereidselen voor de komende soirée. Het meest voor de hand lag de veronderstelling, dat iemand hen tersluiks had binnen gelaten. Twee mannen waren natuurlijk voldoende geweest, om de daad te volbrengen.

Het kon omstreeks tien uur in de ochtend zijn, toen Mr. Brisbane zich liet aandienen.

Het was nog veel te vroeg om bezoek te ontvangen, en aanvankelijk had Mrs. Hyward veel lust, die ontijdige bezoeker weg te zenden, maar toen bedacht zij, dat hij veel belangstelling had getoond in het geval, en dat hij wellicht goede raad kon geven.

Zij trok snel een van haar mooiste peignoirs aan, en voegde zich toen bij haar echtgenoot en de bezoeker, die zich naar de kleine salon

hadden begeben.

De bezoeker viel met de deur in huis, en vroeg onmiddellijk :

— Hebben de ontvoerders al iets naders van zich laten horen?

— Nothing, sir, en wij verkeren in de grootste ongerustheid, antwoordde Mrs. Hyward.

— Dat kan ik mij levendig voorstellen, zei Brisbane, — zegt u mij eens eerlijk, Mr. Hyward, wat zijn eigenlijk uw voornemens als de bandieten er ernst van maken, en werkelijk een miljoen dollar blijven eisen — zult gij dan aan die eis voldoen, en dat bedrag betalen?

Hyward gaf niet aanstonds antwoord, want de vraag scheen hem in verlegenheid te hebben gebracht. Toen zei hij op onzekere toon :

— Als het volstrekt onvermijdelijk is, en ik daardoor het leven van mijn jongen kan redden, zou ik natuurlijk niet aarzelen, maar ik ben wel van plan het uiterste in het werk te stellen om de bandieten te pakken te krijgen en tegelijkertijd mijn Derk te redden. Het is een ongehoord hoog bedrag.

— Dat ben ik absoluut met u eens, Mr. Hyward, gaf de bezoeker toe. Ik ben dan ook overtuigd, dat gij met beide handen een voorstel zoudt aannemen, om uw zoon terug te krijgen tegen een veel kleiner bedrag; laat ons zeggen vijftig duizend dollar.

Hyward keek zijn bezoeker verbluft aan, en stamelde :

— Wat bedoelt gij daar mee? Wie zou mij zulk een voorstel kunnen doen?

— Wel, iemand die verbindingen heeft in de onderwereld van New York, of die dingen weet, die inspecteur Moore onbekend zijn gebleven. Vertelt u mij eens, Mr. Hyward — de bariton die gisteren bij u zou zingen, maar het niet gedaan heeft, heet immers Bartholi?

— Ja, dat is zijn naam, Guiseppa Bartholi, antwoordde Hyward verwonderd. Hoe komt gij daar zo plotseling bij?

— Wel, het is maar een vraag. Hij heeft gisteren niet gezongen, en dat is heel begrijpelijk bij al die consternatie. Hebt gij hem zijn honorarium betaald?

— Natuurlijk. Het was zijn schuld niet dat hij niet kon optreden. Hij had een andere uitvoering verzuimd, en had dus recht op zijn geld.

— Hebt gij hem dat zelf gegeven?

— Neen, mijn vrouw stelde het zijn accompagnateur ter hand.

— Dank u, nu weet ik genoeg... Iets anders... Ik zou nog gaarne de slaapkamer van uw zoontje eens zien, en ook de ladder, en de tuinpoort.

Hyward keek verwonderd op en vroeg :

— Zijt gij soms detective? In dat geval wil ik wel zeggen, dat ik u gaarne die vijftig duizend dollar zal betalen, als gij onze Derk kunt terug bezorgen, gezond en wel, natuurlijk.

— Dat neem ik aan, zei Brisbane, met een glimlach, maar ik wil geen handel drijven in andermans leed; wij zullen zeggen dat ik, na aftrek van mijn kosten, het geld zal besteden aan liefdadige doeleinden, naar mijn eigen keuze.

— Maar Mr. Brisbane, gij spreekt alsof gij werkelijk hoop hebt onze Derk te bevrijden! riep Mrs. Hyward opgewonden uit, terwijl zij haar handen vouwde en met een smekend gebaar ophief. Als dat zo is, dan bezweer ik u, laat ons niet langer in onzekerheid. Wij willen u zelfs nog meer betalen, als gij ons onze jongen terug geeft.

— Wat bedoelt gij hiermee, Mrs. Hyward? vroeg Brisbane. Gij denkt toch, hoop ik, niet dat ik weet waar de knaap is, of, erger nog, dat ik iets te maken heb met zijn ontvoering, en hier nu kom trachten, als het ware een onderhands accoord met u te sluiten, en mijn medeplichtingen vóór te zijn?

Mrs. Hyward stotterde iets onverstaanbaars, en zei :

— Gij moet het mij vergeven,

Sir, ik ben nog erg in de war. Wij vertrouwen u volkomen. Maar gij moet toch iets weten of vermoeden, anders zoudt gij zo niet hebben gesproken.

Brisbane knikte bevestigend met het hoofd, en zei :

— Mrs. Hyward, dat ik geld vroeg als beloning voor mijn moeite heeft een bijzondere betekenis, en eveneens een bijzondere oorzaak. Maar nu de slaapkamer, wat ik u verzoeken mag.

Mrs. Hyward stond op, en ging haar bezoeker voor door enige gangen totdat zij tenslotte een deur opende, en op de drempel zei :

— Dat is de slaapkamer van mijn lieve jongen. En schuin hiertegenover is de deur van de kamer van Herr Weiss. Het is mij nog altijd een raadsel, dat hij niets heeft gehoord. Vindt u dat zelf ook niet vreemd, Mr. Brisbane ?

— Volstrekt niet, antwoordde de bezoeker kortaf. Ik acht het zeer verklaarbaar. De gang is er in ieder geval tussen, en Herr Weiss heeft zitten lezen of studeren, met de handen tegen de oren gedrukt. En natuurlijk heeft de dader wel gezorgd, onhoorbaar te lopen.

Brisbane was de kamer binnengetreden, en bekeek aandachtig het ledikant, dat niet was aangeroerd, en waarvan de lakens nog de indruk vertoonden van een klein lichaam, dat er op had gelegen, en de dekens nog teruggeslagen waren, het fraaie vloerkleed, dat de parketvloer slechts voor een deel bedekte, en tenslotte het kozijn.

Hij keek een ogenblik uit het raam, recht naar beneden, toen naar de modderige grond, en tenslotte naar het tuinpoortje.

Het kwam hem voor dat er aan de andere zijde van het half geopende deurtje een kleine man stond, die zich snel verwijderde, toen hij bemerkte dat de ogen van de heer voor het raam op hem gevestigd waren.

— Waarom staat dat poortje

open ? vroeg Brisbane, met zijn vinger naar buiten wijzend.

— Dat is op last van Inspecteur Moore. Wij mochten niets aan het slot doen, voor het door een expert was onderzocht.

— Als Inspecteur Moore daar een expert voor nodig heeft, dan is hij in zijn vak niet volleerd, merkte Brisbane droogweg op. Nu, Mrs. Hyward, ik behoef u zeker niet nader uit te leggen, dat het uitgesloten is, dat de dader of de daders door het raam zijn binnengedrongen. Gij ziet wel dat die vochtige aarde daar beneden onvermijdelijk aan hun zolen zou zijn blijven kleven, want de ladder heeft zeer dunne sporten, die zeker niet al dat slijk hadden kunnen wegschrappen. Het kozijn is echter volkomen vrij van modder, en datzelfde geldt voor de treden van de ladder. Ten tweede mag jonheer Derk een dapper kereltje zijn geweest, maar ik kan mij niet voorstellen, dat hij uit zijn bed zou zijn gekomen om het venster te openen, als hij had horen tikken, en hij zou waarschijnlijk wakker zijn geworden als de bandieten getracht hadden, zich toegang te verschaffen door het raam te forceren. Slaapt hij licht ?

— Ja, tamelijk licht. Als er iemand in de kamer komt, hoort hij het doorgaans meteen.

— Nu, Mrs. Hyward, ik heb genoeg gezien, en...

Op dat ogenblik klonken er snelle voetstappen in de gang; Mr. Hyward kwam aanlopen, zeer bleek en met een stukje papier in de trillende hand.

— Ik heb een mededeling van de ontvoerders ontvangen, Sabine, bracht hij er met horten en stoten uit. Nog van avond moet het miljoen dollars worden uitbetaald, anders zullen zij onze arme Derk ter dood brengen.

Mrs. Hyward viel op de eerste de beste stoel neer, en er was volstrekt niets trots, hooghartigs, of nederbuigends meer aan haar, zij was nog alleen maar een wanhopige moe-

der, verscheurd van smart om haar verloren kind.

Een droge snik scheurde zich los uit haar keel, en met moeite bracht zij er uit:

— Dan moet dat geld onverwijld betaald worden, Ralph, zodra zij het komen halen...

— Het komen halen? Ja, ze zijn daar gek! riep Hyward op bittere toon. Het geld moet tegen het aanbreeken van de dag in contanten worden neergelegd op een nauwkeurig aangeduide bank in het Central Park, precies om zes uur, en door één enkel persoon, die zich onmiddellijk weer moet verwijderen.

— Waar staat die bank ergens? vroeg Brisbane, die naderbij was gekomen.

— Niet ver van een der westelijke ingangen, bij de grote muziektent, antwoordde Hyward. Hier, leest u zelf maar.

Brisbane las het bevel op het stukje papier zorgvuldig door, dacht een ogenblik na, en zei toen langzaam:

— Die bank is goed gekozen door de ontvoerders. Voor zover ik mij herinner, staat die bank aan een brede, rechte laan, tegenover een groot speelveld, met de achterzijde tegen een hoge, met klimop begroeide muur, die de binnenplaats omgeeft van een grote meisjesschool. Het zal moeilijk, zo niet onmogelijk zijn, zich daar in hinderlaag te leggen, en dat was voor de schurken natuurlijk een reden temeer, juist die bank uit te kiezen. Ik lees hier, dat de man die het geld moet brengen, van de linkerzijde moet naderen, en zij zullen zelf aan de oostzijde de wacht houden. Daar is waarschijnlijk een of ander bosje, en van daaruit kunnen zij gemakkelijk desnoods drie of een half dozijn agenten neerleggen, als dezen de bank zouden naderen. Het speelterrein is wel honderd meter lang, en ruim zestig meter breed. Om zes uur is het om deze tijd van het jaar nog licht genoeg, zodat de rovers

bijtijds kunnen waarnemen, of er bedrog wordt gepleegd. En geschiedt dat, zo lees ik in dit briefje, dan is uw zoon een uur later een lijk. Het is even wreed als duidelijk. Hebt gij wel gemerkt, dat dit bevel mank gaat aan hetzelfde euvel als het eerste briefje, dat van gisteravond?

— Ik heb niets kunnen ontdekken, mompelde Hyward, die zich met zijn vrouw bezig hield.

— Alle hoofdletters T missen het dwarsstreepje bovenaan, zodat er niet aan te twijfelen valt, dat beide missiven op dezelfde machine zijn getikt en zeer waarschijnlijk ook door dezelfde persoon, want hij maakt in dezelfde woorden ook dezelfde eigenaardige fouten. Ik zou zeggen dat hij een beginner is in de moeilijke kunst van machineschrijven en ook op vijandige voet staat met de Engelse taal. Een onderteekening draagt de brief niet, in tegenstelling met het eerste, korte briefje, maar het is natuurlijk eveneens afkomstig van de « Bende van Klaver-*as* ». Heb ik goed begrepen, dat het uw voornemen was de som te betalen?

— Het geld zal morgen op de aangeduide bank in het Central Park liggen, zei Mrs. Hyward op vaste toon.

— Wij hebben nog de gehele dag en de nacht vóór ons, Mrs. Hyward, bedenk dat wel. En vergeet niet wat wij zoëven hebben afgesproken. Als ik er in slaag, uw zoon op te sporen en nog vandaag levend bij u terug te brengen, betaalt gij mij vijftigduizend dollar. Blijft dat afgesproken?

Hyward scheen nog een ogenblik te aarzelen, en antwoordde toen:

— Mr. Brisbane, gij moet het mij niet ten kwade duiden, als ik mijn verbazing te kennen geef over uw voorstel. Gij moet wel heel zeker van uw zaak zijn, dat gij ons dit aanbod kunt doen.

— Ik weet iets meer dan de politie, dat is alles. En ik wil volstrekt niet ontkennen, dat ik mij in groot

gevaar ga begeven — ja, dat ik mijn leven op het spel zet. Overigens, gij kunt het aannemen of verwerpen, naar uw eigen verkiezing. Ik betwijfel even sterk, of Inspecteur Moore wel in staat zal zijn, uw zoontje op te sporen, voor het te laat zal zijn.

De beide ouders van de verdwenen knaap raadpleegden elkander nog eens met de blik, en toen zei Hyward :

— Goed; wij nemen het aan. Doe uw uiterste best, Mr. Brisbane, breng ons onze jongen terug, en ik zal u onmiddellijk vijftig duizend dollars uitbetalen.

— Voor mijn armenkas, zei Brisbane glimlachend.

— Voor onverschillig wat, zei Hyward ongeduldig. Gij moogt er mijn-entwege mee doen wat gij wilt. Wanneer denkt gij ons goede tijding te kunnen brengen ?

— Als alles goed gaat, nog vóór middernacht. Faal ik in mijn pogingen, dan kunt gij nog altijd het geëiste bedrag naar de bank in het Central Park gaan brengen. Apropos, zijt gij er zeker van dat gij eventueel dat bedrag voor morgenochtend in contanten bijeen kunt brengen ?

— Als het moet, kan ik dat zeker, zei de conservenkoning fier. Binnen de drie uren kan ik die som gemakkelijk hebben losgemaakt. Maar ik hoop natuurlijk dat Mr. Brisbane, die over geheimzinnige middelen schijnt te beschikken, onze jongen weet te vinden. Mag ik vragen... gij zijt toch geen particulier detective ?

— Waarom zoudt gij dat niet geloven ? Dat is immers de gemakkelijkste oplossing, antwoordde Brisbane met een fijn lachje. En wat die middelen betreft, die bezit ik inderdaad. Ik zal u thans niet langer ophouden, want iedere minuut kan kostbaar zijn. Ik zal u telefonisch op de hoogte houden, van uur tot uur. Wie weet heb ik nog vóór de lunch al iets goeds te berichten. Dus tot ziens, en houd goede moed.

Brisbane verliet het huis met het

laatste briefje van de bende van Klaveraas in zijn zak.

— Een zonderling heerschapp, zei Hyward tenslotte. Als Henry Brash hem niet zelf aan ons zou hebben voorgesteld, dan zou ik hem niet hebben ontvangen.

Op dat ogenblik kwam de oude butler zeggen dat er iemand voor Mr. Hyward aan de telefoon was, die hem dringend moest spreken.

Hyward haastte zich naar zijn werkkamer, in de veronderstelling dat Inspecteur Moore hem misschien iets had mede te delen, en zijn vrouw dribbelde achter hem aan.

Hij nam het toestel ter hand, luisterde even en toen hoorde Mrs. Hyward tot haar schrik een reeks uitroepen van verbazing, ontsteltenis en woede, in snelle opeenvolging :

— Wat zeg je ? Het is toch niet waar ? Ik sta er van te beven op mijn benen... Vergis je je niet ? Wat een schurk... wat een gemene bedrieger ! Val me niet in de rede — ik zeg je immers, dat ik doodkalm ben. Versta je me niet... doodkalm ! Wat een doortrapte flessentrekker ! Ik stuur dadelijk Inspecteur Moore op hem af ! Als ik... als ik zijn adres maar wist...

Na een ogenblik legde hij de hoorn met een smak op de haak, en liet zich met een bleek gezicht op een stoel vallen.

— Wat is er ? Met wien sprak je daar ? vroeg Mrs. Hyward ontdaan.

— Met Harry Brash, antwoordde Hyward op sombere toon.

— Wat had hij dan te vertellen ? drong zijn vrouw aan.

— O, een kleinigheid maar, antwoordde Hyward schamper. Niets bijzonders. Hij had alleen maar te zeggen, dat die Mr. Brisbane een oplichter is, een bedrieger, die heel anders heet, en die een uiterst gevaarlijk misdadiger is. Hij had alleen maar te zeggen, dat die misdadiger zich door een handige truc in zijn vertrouwen had gedrongen, en dat hij louter door toeval achter die slinkse streek is gekomen. Hoe hij

werkelijk heet, kan Brash niet zeggen, maar naar alle waarschijnlijkheid verliet ons zoëven niemand anders, dan John Raffles, de meesterbandiet, de Koning der inbrekers, de gentleman-boef, de Grote Onbekende, of hoe men hem anders wil noemen. En die man zou ons onze jongen terug bezorgen. Wij zijn daar

bij toeval aan een groot gevaar ontsnapt, Sabine, en Inspecteur Moore moet onmiddellijk op de hoogte worden gebracht, want ik behoef je zeker niet te zeggen, met welke misdadige voornemens die man zich hier in de kring van onze beste vrienden heeft weten binnen te dringen.

HOOFDSTUK IV

HET BESCHADIGDE DWARSSTREEPJE

John Raffles liep met snelle pas door de Fifth Avenue, en stapte het Sheratonhotel binnen.

Hij zat nauwelijks enige minuten in de hal, verdiept in de lectuur van een tijdschrift, of een piccolo trad binnen, keek even rond, en liep toen regelrecht op hem toe.

— Excuse me, sir — is uw naam Brisbane?

— Ja, die ben ik.

— Of u dadelijk aan de telefoon wilt komen.

— Is er een naam opgegeven?

— Mr. Harold Blake.

— Oké — ik kom dadelijk.

Raffles vouwde het blad dicht, legde het naast zijn koffiekop en volgde het jongmens naar een telefooncel.

Hij stapte er binnen, sloot de deur, en nam de hoorn van de haak.

Op zachte toon zei hij:

— Nummer?

— Duizend negen en dertig.

— Het woord?

— Zaaier.

— Oké. Wat is er, Charles?

— Iets zeer ernstigs. Ik stond zoëven voor de deur van Hywards' werkkamer — laten wij zeggen bij toeval. Er werd getelefoneerd. Ik kon natuurlijk niet verstaan wat er gezegd werd, — maar wel het gesprek dat er op volgde, tussen Hyward en zijn vrouw. Het was Brash die getelefoneerd had. Om kort te gaan: — je truc is uitgelekt, ofschoon ik niet kan begrijpen op welke wijze, en ik zal maar niet herhalen, welke lieflijke benamingen onze vriend Hyward aan je adres richtte. Hij weet nog wel niet nauwkeurig wie je bent, maar is nog maar zeer weinig van de waarheid verwijderd.

— Dat is verduveld jammer, — maar een ramp is het niet. Ik dank je intussen voor de waarschuwing.

— Je schijnt het nog al kalm op te nemen, Edward. Dat verlies van vijftig duizend dollar, die je immers wilde vragen, schijn je je niet erg aan te trekken.

— Ik heb ze inderdaad gevraagd,

ze zijn mij toegezegd — en ik denk ze ook te incasseren, Charles.

— Wat, klonk de verwonderde stem van Brand in het toestel. Je kunt nu toch onmogelijk het onderzoek naar de knaap blijven voortzetten?

— Waarom niet? vroeg Raffles kalm. Welk verschil maakt het voor Hyward, wie hem zijn zoon terug brengt?

— Maar hij wil Inspecteur Moore waarschuwen, ... als hij het niet al gedaan heeft. Bedenk aan welk gevaar je je bloot stelt. En ik, wat moet ik doen? Ik kan hier toch niet blijven zilverpoetsen.

— Dat is nog de vraag, — maar het is een feit, dat ons mooie plannetje ten aanzien van Hyward's brandkast voorlopig wel zal moeten worden uitgesteld. Ten eerste kan ik geen twee dingen tegelijk doen, ten tweede stuit het mij tegen de borst, een man te beroven, wiens enig kind in levensgevaar is, en ten derde is een schadeloosstelling van vijftig duizend dollar toch ook niet te versmaden.

— Hoe staat het eigenlijk met je onderzoek? Ben je al iets verder gekomen?

— O, jawel, maar dat vertel ik liefst niet over de draad. Maak je zo spoedig mogelijk vrij, en kom over een half uur, dat is dus om half twaalf op de hoek van Central Park en de Zes en zeventigste Straat. Henderson zal daar zijn met de auto. Vlak daarbij is een ingang van het park... Wij kunnen daar rustig praten.

Er klonk iets als een diepe zucht in het toestel, en toen hing Raffles glimlachend de hoorn weer aan de haak en mompelde voor zich heen:

— Het is wonderlijk, maar het ontbreekt Brand nog altijd aan het nodige optimisme. En wat Hyward betreft, hij zou toch wel erg dom zijn, als hij liever een miljoen dollar betaalde aan een paar gewetenloze kidnappers, die niet tegen een kindermoord opzien, dan vijftig duizend

dollar aan een man, die alleen maar een kleine indiscretie heeft begaan, en zich bij Mr. Brash onder een valse vlag heeft aangediend. Nu, wij zullen wel zien.

Hij verliet de telefooncel, ging naar zijn tafeltje terug, dronk zijn kop koffie leeg, raadpleegde zijn polshorloge, las in de New York Times wat er gezegd werd over de ontvoering van de jonge Derk, schudde het hoofd, rekende af met de ober, en wandelde het hotel weer uit.

Hij reed met de Subway naar het Central Park, en juist toen hij het ondergrondse station uitkwam, reed hem op de hoek een auto voorbij, achter het stuurwiel waarvan een krachtig gebouwd chauffeur zat in een eenvoudige, donkerbruine uniform.

Raffles glimlachte, keek nog eens op zijn horloge, en mompelde:

— Op die brave Henderson kun je staat maken. Het is een genot, op twee zulke bekwame helpers te kunnen rekenen.

De auto was al weer uit het gezicht verdwenen, en Raffles liep rustig nog enige straten verder, steeds aan de oostzijde van het park, totdat hij de Transverse Road Nr. 2 bereikte, de tweede van de vier brede dwarslanen, die op een onderlinge afstand van bijna een halve kilometer de langsijden van het park met elkander verbinden, en die de enige zijn, welke door auto's mogen worden bereden.

Vlak tegenover Transverse Road Nr. 2 bevindt zich de Negen en zeventigste Straat East, waar de glanzende Packard van zoëven geparkeerd stond.

Raffles kuierde er bedaard langs, en zei, zonder Henderson aan te zien, en juist luid genoeg om door deze te worden verstaan:

— Rijd terug naar de hoek van het Park en de Zes en zeventigste Straat West en wacht daar op mijnheer Brand.

Henderson bleef zwijgen als een vis, maar toen Raffles omstreeks der-

tig meters verder was, zwenkte de auto de straat uit, reed de verbindingslaan in, bereikte de andere kant van het park, sloeg links af, en stopte op het aangeduide punt.

Hij wist wel dat alles wat zijn meester hem opdroeg of ondernam steeds klopte als een bus, en hij stond dan ook nog geen halve minuut op die plek, of hij zag een tamelijk sjofel mannetje aanlopen, waarin hij slechts met grote moeite, en pas na een paar knipoogjes van het wonderlijke kereltje, Charles Brand herkende.

Er was op dat uur weinig verkeer, en niemand nam er dan ook notitie van, dat het eenvoudig geklede heertje plaats nam in de auto.

Na omstreeks tien minuten rijden stopte Henderson, en ging het portier aan de parkzijde open, Raffles stapte in, zette zich naast Brand, en de wagen reed het park weer in, en stopte omstreeks het midden van de brede verbindingslaan, waar het op dat ogenblik zeer stil was.

En toen pas nam Raffles het woord:

— Wat je me zoëven getelefoneerd hebt, amice, kan mijn plannen niet wijzigen. Het is ongetwijfeld jammer, dat ik, naar het schijnt, een kleine fout heb gemaakt, waardoor Mr. Brash ontijdig achter mijn ware identiteit is gekomen, maar het is geen onoverkomelijke ramp. Die jongen moet natuurlijk tot iedere prijs bevrijd worden.

— Maar als die Hyward inderdaad een miljoen dollar wil betalen, laat hem zijn gang gaan, wierp Brand tegen.

— Charles, ik weet zeker, dat je dat niet kunt menen. Ik zou daarvoor ten eerste mijn vijftig duizend dollar verbeuren, en daarenboven zou ik moeten toezien, hoe een stel schurken een reusachtig bedrag onder elkaar zouden verdelen, dat zij zich hebben weten te verwerven door het gemeenste misdrijf, dat er volgens mij kan bestaan: — bedreiging met de dood, afpersing, kneve-

larij en roof van een kind. Wat komt het er feitelijk voor Hyward op aan, wie of wat ik ben, als ik hem zijn jongen maar terugbreng?

— Dat is jouw redenering, maar misschien denkt hij daar heel anders over. Hij was woedend, omdat je hem zo bedrogen had, en hij begrijpt ook wel, met welk plan dit bedrog op touw was gezet.

— Wantrouwt hij jou ook?

— Neen, dat niet. Ik ben nog altijd het hulpje van de butler voor hem.

— Nu, dat is ook iets waard. Je keert dan ook zo gauw mogelijk terug, want het is voor mij van het grootste belang, daar in huis iemand te hebben, op wie ik vertrouwen kan. Als de roof van dat jochie niet tussenbeide was gekomen, zouden wij zeker binnen een paar dagen onze slag hebben kunnen slaan.

— En jij — wat heb jij ontdekt? Is de tweede boodschap van de ontvoerders al gekomen?

— Er kwam toevallig juist een getypt briefje toen ik mijn bezoek bracht. Morgenochtend om zes uur precies moet er een bedrag van een miljoen dollar worden neergelegd, door één enkel persoon, op een nader aangeduide bank, in het Central Park, die wij zo aanstonds eens zullen inspecteren. Doet Hyward het niet, dan wordt de jongen gedood. Overigens — hier is het briefje. Ik ben zo vrij geweest om het mee te nemen.

Toen Brand het korte, getikte briefje had gelezen, zei hij aanstonds?

— Dit is op dezelfde machine getikt; ook hierin zijn de hoofdletters T beschadigd. Maar hoe wil men in een stad als New York de schrijfmachine vinden, waarvan de T's geen dwarsstreepje hebben?

— Daarnaar te zoeken zou natuurlijk dwaasheid zijn, amice, maar ik geloof dat wij de kring veel nauwer kunnen toehalen. Je zult het met me eens zijn, dat het kind machteloos is gemaakt door iemand

die door de deur binnen kwam. Het slot was ingevet met vaseline, en de jongen, die licht slaapt, zou zonder twijfel wakker zijn geworden door tikken tegen het raam. Hij was ook een eigenzinnig joch, dat zeker maar niet zou zijn meegegaan met de eerste de beste, die op zulk een zonderlinge wijze een bezoek kwam brengen. Nu kan de daad verricht zijn door iemand van het personeel, maar dat betwijfel ik sterk. Zo héél veel bedienden zijn er niet, en zij waren allen op de chauffeur na, dringend nodig om de gasten te bedienen. Maar er waren nog méér mensen in huis.

Brand keek Raffles met een blik van ongelooft aan, en vroeg:

— Je bedoelt toch niet een van de gasten?

— Neen, dat waren allemaal goede vrienden en kennissen van de familie Hyward.

Brand dacht even na en zei toen:

— Dus geen bediende, geen gast, wie blijft er dan nog over?... Wacht even... je kunt toch niet het oog hebben op Bartholi, de zanger? riep Brand verbaasd.

Raffles dacht eveneens even na.

— Wij hadden het over Bartholi, hé? zei hij ten slotte. Wel, wij zullen aanstonds eens naar hem gaan informeren, amice.

— Naar hem informeren? herhaalde Brand verwonderd.

— Ja, ik geloof dat hij ziek is.

— Ik begrijp je niet. Hoe kan hij nu ziek zijn, terwijl hij gisteren op het punt stond op te treden?

— Ik denk dat hij al vóór die tijd ziek was; zei Raffles met een glimlachje.

— Je spreekt in raadselen; ik zal maar kalm afwachten tot je wat duidelijker wordt. Stappen wij hier uit?

Raffles had zijn hand op de kruk gelegd, en het portier geopend.

— Wij zullen eerst eens even naar de bewuste bank gaan kijken, Charles. Henderson rijdt op een veilige afstand achter ons aan.

De bank was vrij gemakkelijk te vinden, en Brand moest erkennen dat de rovers die het kind ontvoerd hadden, de plek uitstekend hadden uitgekozen.

Het zou inderdaad heel moeilijk zijn, die alleenstaande bank te naderen, zonder dat het zelfs op verre afstand te zien was.

Men kon The Green, het speelterrein, in zijn gehele lengte overzien, en verborgen in een der bosjes zou iedereen allen kunnen zien, die met kwade bedoelingen naderden.

Het stond vast, dat, als de ontvanger van de dreigbrief het soms in zijn hoofd mocht krijgen om de ontvoerders een poets te bakken, dan zou hij er zeker niet veel van kunnen navertellen.

— Ga nu maar weer mee, want wij hebben het al gezien, zei Raffles.

Zij gingen terug naar de auto, en passeerden een paar mannen, die hen scherp opnamen, en zelfs even stil stonden om hen na te zien.

— Detectives? vroeg Brand op zachte toon.

— Detectives — of juist het tegenovergestelde, meende Raffles.

Vlak achter Raffles en Brand klonk een bevelende stem, die luid riep:

— Halt! Draai je om en handen omhoog!

Brand en Raffles wendden zich om, en begrepen op hetzelfde ogenblik dat er met het bevel niet viel te gekscheren. De mannen die zij zo even waren gepasseerd stonden op slechts een paar meters afstand, ieder met een grote dienstrevolver gewapend, en kwamen snel naderbij.

— Politie, zei een hunner, de lapel van zijn jas met zijn linkerhand terugslaande.

— Politie? herhaalde Raffles langzaam, met zijn oog gericht op het zilveren plaatje, dat zonder enige twijfel echt was. Wat drommel, wat willen de heren van ons?

— Wij willen voorlopig alleen maar dat jullie ons volgt.

— Op welke beschuldiging?

— Poging tot oplichting kinderroof en afpersing, antwoordde een der detectives grijnzend.

— Dat is niet mis, zei Raffles met een gulle lach. Heeft Mr. Hyward jullie gezonden?

— Dat zou wel eens zo kunnen zijn.

— Dan is dat erg jammer, — niet in de eerste plaats voor mij, maar voor Mr. Hyward zelf. Ik vrees dat dat nu hij zijn miljoentje wel zal moeten betalen, als hij zijn zoontje levend wil terug zien.

— Wij kunnen dat alles gemakkelijker op het bureau van politie bespreken, zei een der detectives kortaf. Doorzoek hen naar wapens, collega.

Handig en vlug betastte de detective de grote zakken van de twee mannen, en er klonk iets als een teleurstelling in zijn stem toen hij zei:

— Zij hebben geen wapens bij zich, Jack.

— Voor wie zie je ons eigenlijk aan, agent? vroeg Raffles uit de hoogte.

— Voor niet veel zaaks, laat je dat gezegd zijn, zei een der politiemannen op nijdige toon. Doe ze de braceletten maar aan, Jack.

— Ook dat nog! riep Raffles verontwaardigd uit. Bedenk dat ik Carol Brisbane ben, en dat dit optreden je lelijk kan bezuren.

— O ja? Je bent net zo min Mr. Brisbane als ik de paus van Rome, zei de detective ongeduldig.

— Ik zal jullie eens wat vertellen, waarde vrienden, zei Raffles. Jullie beroven mij van een fortuin; en het zal Mr. Hyward een miljoen kosten.

— Jawel, ik begrijp het al, zei de detective. Je behoort tot de beneden, je weet waar de jongen zit, je zou dat miljoen met te veel anderen moeten delen, en daarom wil je je medeplichtigen vóór zijn, en de jongen voor vijftig duizend dollar verkwanselen. Mr. Hyward dacht

dat hij met John Raffles te doen had, maar die houdt zich niet op met zulke gemene streken. Nu, we zullen het gauw genoeg weten. Ga maar mee!

Raffles gaf geen antwoord meer. Hij liet zich rustig, na Brand een wenk te hebben gegeven, de stalen boeien aan doen en ook zag hij toe hoe de detective die als Jack was aangesproken de stalen dwarsstang tussen zijn sterke vingers nam, die aan de boei was bevestigd.

Een ogenblik vreesden Brand en Raffles dat ook Henderson zou worden aangehouden, maar gelukkig had deze bijtijds de wijk genomen. Hij had eens en voor altijd strenge instructies van Raffles ontvangen, nooit tussenbeide te komen, als de tegenpartij tot de politie behoorde.

Raffles en Brand hadden in een voor de politiemannen volkomen onverstaanbare taal zacht een paar woorden gewisseld, en nu zwegen zij, en stapten kalm in de politieauto, die bij een der uitgangen van het park geparkeerd had gestaan.

De rit duurde hoogstens tien minuten, maar bij het uitstappen keek Raffles om, en zag zijn auto een zeventig, tachtig meters verder eveneens stoppen.

De twee mannen werden onmiddellijk voor de dienstdoende commissaris gebracht, een kleine man met rood haar en een verstandig gezicht, die de hulp had van een griffier, aan een klein tafeltje gezeten.

Verder was er in het vertrek nog een sergeant van de politiemacht, bezig met het nazien van enkele rapporten.

— Zijn ze dat, Power? vroeg de commissaris onmiddellijk.

— Het kan bijna niet missen, commissaris. Het signalement klopt precies, en wij vonden hen bij de bewuste bank.

— Maar wie is die andere persoon? vroeg de commissaris, in de richting van Brand knikkend.

— Dat weet ik niet, commissaris,

maar hij is natuurlijk een van zijn handlangers.

— Breng die andere dan voorlopig maar weg. Zij behoeven el-kanders verklaring niet te horen, als ik ze ondervraag.

Zodra Brand het vertrek was uitgebracht, vroeg de commissaris:

— Je naam en adres.

Raffles gaf het eerste het beste op, wat hem inviel.

— Mr. Hyward zegt, dat je hem bedrogen hebt, en je hebt uitgegeven voor een zekere Mr. Brisbane. Dat is een aperte leugen, want Mr. Brisbane ligt ziek in Philadelphia, en kon dus gisteravond onmogelijk in het huis van Mr. Hyward zijn. Je hebt dus bedrog gepleegd. Met welk doel?

— Ik wilde zijn brandkast plunderen, antwoordde Raffles met een vriendelijk lachje.

De commissaris scheen wel even overbluft door dit onverwachte antwoord, maar ging voort:

— Je hebt volgens Mr. Hyward het aanbod gedaan, zijn zoontje tegen betaling van vijftig duizend dol-

lar terug te brengen. Is dat waar?

— Volkomen waar!

— Je weet dus waar de jongen is?

— Neen, daarvan heb ik nog niet het flauwste idee.

Nu werd de commissaris toch even ongeduldig.

— Dat is kletspraat. Je weet het wèl. Je hebt natuurlijk onder de duiven van je medeplichtigen willen schieten.

— Nee, ik werk altijd voor mijn eigen rekening, commissaris.

Deze haalde de schouders op, stelde nog een aantal routinevragen, nam het procesverbaal uit de handen van zijn griffier aan, las het door, en reikte het toen aan Raffles toe met de woorden:

— Lees en onderteken het.

Raffles begon te lezen, en bij de tweede regel ging een lichte schok door zijn lichaam.

Iets in de tekst had zijn aandacht getrokken.

Van alle hoofdletters T mankeerde het dwarsstreepje.

HOOFDSTUK V

EEN SENSATIONELE VLUCHT

Raffles nam de hem toegestoken vulpen aan, en ondertekende het procesverbaal met een van zijn dertig of veertig handtekeningen.

Nadat hij het de commissaris met een buiging had overhandigd, nam hij de griffier eens nauwkeurig op.

Deze was een man van een jaar of veertig, van een breed postuur, en met een knap donker gelaat.

Onmiddellijk viel Raffles de gelijkenis op met Bartoli, de befaamde bariton. Het was geen sprekende gelijkenis, maar toch opvallend genoeg, om hem dadelijk te treffen.

Maar in de ogen was een onaangenaam onrustig licht, dat Raffles niet beviel.

Natuurlijk kon dat geval met die hoofdletter T toeval zijn, maar er was nog iets anders, dat de aandacht van Raffles had getrokken.

De schrijfmachine, die Grave, de griffier, gebruikt had, was volstrekt niet oud, maar kon pas kort geleden in gebruik zijn genomen, hoogstens een half jaar, wat duidelijk te zien was aan de lichtgrijze kleur van de inktrol en het diepe zwart van de spaciëtoets — een van de eerste on-

derdelen, waarvan het zwarte vernis door het vele gebruik verkleurt. Er moest dus door een of ander incident een klein stukje van de letter T zijn vernield, iets dat natuurlijk slechts bij grote uitzondering voorkomt, want de letters van een schrijfmachine zijn uit het hardste staal gesneden.

Hoe dit alles ook mocht zijn, het zou zeker de moeite waard zijn, de gangen van deze griffier eens na te gaan. Maar daar was nu natuurlijk geen denken aan. Raffles stond daar nog altijd met een paar boeien om zijn polsen in het bureau van een politie-commissaris.

— Sluit hem maar op, zei deze onverschillig. Morgenochtend zal hij wel wat mededeelzamer zijn.

— Breng de ander binnen, ging de commissaris voort. Misschien laat die wat meer los.

In de deuropening gingen de twee vrienden elkander voorbij, en weer wisselden zij snel enige woorden in hun onbegrijpelijke taal, vóór Power het had kunnen beletten.

Raffles werd naar een van die cellen gebracht, voorzien van deuren,

die uit tralies bestaan, waarin men de arrestanten nauwlettend kan gadeslaan.

Die cellen bevonden zich ter weerszijden van een lange gang, een paar meters breed, op de eerste verdieping van het grote gebouw gelegen.

Het kwam echter zo goed als nooit voor, tenzij bij een oproer of straatgevecht, dat alle twintig cellen bezet waren, en ook nu telde Raffles slechts acht van die hokjes die een zwiigende bewoner bevatten.

Voor een tafeltje aan het einde van de gang, die haar licht ontving door lantaarns, van zogenaamd draadglas in het plafond, zat een cipier die van die plek af de gehele gang gemakkelijk kon overzien.

De twee agenten die Raffles de ijzeren trap hadden opgevoerd, wisselden een paar woorden met de cipier, de zakken van Raffles werden leeggehaald, de voorwerpen, die er uit werden gehaald, werden alle vermeld op een lijstje, in duplo. De arrestant kreeg er een van, en toen ging de traliedeuren open, en was Raffles weer eens een gevangene.

Vlak tegenover hem zat in een andere cel een zwaar gebouwde vent, die hem nieuwsgierig spottend bekeek.

Raffles, in zijn keurige kleren, met zijn witte haar en zijn gouden bril, maakte dan ook wel een vreemde indruk in deze omgeving, ook al waren hem zijn boeien nu afgenomen, gelijk steeds geschiedt met een arrestant, zodra hij zich in voorarrest bevindt, tenzij hij wegens verzet nog eens extra gestraft moet worden.

Het liep juist tegen etenstijd, en Raffles kreeg een paar sneden brood en een kom koffie, die hij zich uitstekend liet smaken.

Er waren nog geen twintig minuten verlopen, of weer klonken er schreden op de ijzeren traptreden en Raffles zag het hoofd verschijnen van het kleine, verlegen mannetje, het zilverpoetsertje, waarachter

Brand zich zo voortreffelijk gecamoufleerd had.

Ook hij moest alles afgeven wat hij bij zich had, en ook hij werd ingesloten, nadat men hem zijn boeien had afgedaan.

Zijn cel bevond zich naast die van de grote kerel, en dus schuin tegenover die van Raffles.

Bij het eerste woord dat hij op zachte toon tot Raffles richtte, klonk de strenge stem van de cipier:

— Niet spreken! Denk er om dat je naar een afzonderlijke, geheel gesloten cel gaat, als ik je nog eens attrapeer.

Raffles zag hoe ook Brand zijn twee sneden brood en koffie kreeg.

Raffles doorzocht zijn zakken en vond in een er van nog een dun blaadje sigarettenpapier. Het moest zijn blijven zitten in het pak, dat hij bij een uitdrager gekocht had, want hij rolde zijn sigaretten nooit zelf.

Hij had nog een korst brood over, en met behulp van een scherp korstje kraste hij puntjes en streepjes in het dunne papier, morsetekens, die Brand zeer goed kende, en die duidelijk zichtbaar werden als men het papiertje omhoog tegen het licht hield. Het kon natuurlijk maar een korte mededeling zijn, die luidde:

«Griffier is betrokken bij kinderoorlog. Moeten hier voor het donker wordt weg zijn. Gebruik 't zaagje.»

Hij maakte de twee bovenste knopen van zijn vest los, en uit een slip van zij das haalde hij een paar uiterst fijne zaagjes van het beste Zweedse staal gemaakt, en niet langer dan vijf centimeter. Aan het einde hadden zij een kogeltje, ter grootte van een erwt, om ze gemakkelijker te kunnen hanteren.

Hij wikkelde een van die zaagjes eerst in een lapje, dat hij van de das scheurde, vervolgens in het papiertje, en zocht toen naar een middel, om een en ander Brand in handen te spelen.

Aldra had hij iets gevonden. Van het overschot van het brood

kneedde hij een soort balletje, stak er behoedzaam het zaagje in, wachtte het ogenblik af, dat de grote kerel aan de overzij zich even omdraaide, en rolde het deegballetje over de betonnen vloer naar Brand toe, die al klaar stond en er zich vlug van meester maakte.

Brand verborg, na het telegram te hebben ontcijferd, het kostbare zaagje in zijn kleren, en knikte toen Raffles toe, die al weer in zijn hoek zat, alsof er niets was gebeurd.

De cipier had er niets van gemerkt, want de man zat verstolen in een krant te lezen.

Er verstreek een half uur; twee van de arrestanten werden uit hun cellen gehaald, en keerden niet terug. Het daglicht boven de lantaarn werd steeds zwakker, en een paar elektrische lampen aan de zoldering begonnen te branden.

Intussen waren Brand en Raffles bezig met hun bevrijdingswerk.

Zij hielden zich alsof zij met beide armen op de middelste stang van de traliedeuren leunden, maar ongemerkt ging hun rechterhand geregeld heen en weer over het ijzer, en het kleine zaagje beet zich, bijna onhoorbaar, een weg door het metaal.

De grote kerel tegenover Raffles was in slaap gevallen, althans hij zat roerloos achter in zijn kooi, met zijn grote handen om zijn knieën geslagen, en het hoofd op de borst gezonken.

Het slot van de celdeur was zodanig bevestigd, dat de twee vrienden drie tralies moesten doorzagen, een beneden, een boven, en een terzijde van het slot. Deze tralies waren vingerdik, en Raffles had al berekend, dat hij voor ieder wel een half uur zou nodig hebben.

Terwijl Raffles onafgebroken doorzaagde, nu eens met de linker, dan met de rechterhand, overwoog hij, hoe het mogelijk zou zijn, snel weg te komen, voor dat de cipier alarm had kunnen slaan. Hij had de inrichting van het gebouw goed onthouden, en wist dat de ijzeren trap

uitmondde in een helder verlichte, ruime vestibule, waarop zeker een tiental deuren uitkwamen, waar zich geregeld een paar agenten bevonden en waaraan het wachtlokaal voor de manschappen grensde.

Het zou zeer moeilijk, zo niet onmogelijk zijn, ongemerkt langs die weg te ontkomen.

Aan de voet van de ijzeren trap zat ook nog een agent, die om de twee uren werd afgelost.

Op een gegeven moment hield Raffles met zijn werk op, want het kwam hem voor, dat een schaduw, een schim, bewogen had boven het met ijzerdraad doorvlochten melkglas, waaruit de beide grote lantaarns bestonden. Hij keek omhoog, zijn hand zodanig houdend, dat het licht der lampen niet in zijn ogen kon schijnen, en nu wist hij dat hij zich niet bedrogen had. Iets donkers gleed snel heen over het glas, en verdween weer direct.

Hij hield zijn ogen strak op Brand gevestigd, totdat deze zijn kant uitkeek, en wees toen tersluiks naar boven.

Het verschijnsel bleef echter uit, en Brand, waarschijnlijk niet begrip-pend wat Raffles bedoelde, vroeg in de geheime taal, die alleen hij en Raffles kenden:

— Wat is er?

Maar onmiddellijk klonk bars de stem van de cipier, die van zijn krant opkeek:

— Als je nu nog eens één woord durft zeggen, nr. 9, zal ik je in het cachot laten insluiten. Je bent nu voor de laatste maal gewaarschuwd.

Brand zweeg verschrikt, want dit vooruitzicht lokte hem niet aan.

Een kwartier later was het zó donker, dat door de ruit van de lantaarns niets meer te onderscheiden was. De twee vrienden hadden nu de derde tralie voor de helft doorgezaagd, en de zenuwen van Brand waren tot het uiterste gespannen, want over een half uur zou zeker weer een bewaker komen met het avondeten en dan kon het niet an-

ders of de fijne sneden in het metaal zouden gezien worden.

Intussen was het geheimzinnig werk van Raffles en Brand niet geheel en al onopgemerkt gebleven voor de ogen van de arrestanten die dicht bij hen en schuin tegenover hen gezeten waren.

Raffles zag tenminste een paar donkere ogen onophoudend op zijn handen gevestigd. Het waren de ogen van een vrij goed gekleed man, jong nog, met een mager, hongerig gezicht, schrander maar erg bleek, die zich waarschijnlijk de vraag had gesteld, wat die arrestant wel kon bewegen zolang te blijven leunen tegen de deur van zijn cel, en in zulk een ongewone houding.

Toen had hij zeker het voortdurend bewegen van een der beide handen gezien, en begreep het. Er lag een vreemde glimlach om zijn dunne lippen, terwijl hij Raffles onafgebroken bleef aanzien.

Nog wat verder zat een kleine dikke man, die nog juist even die twee handen zo dicht bij het slot kon waarnemen, en die wellicht ook het een of ander vermoed had. Maar beiden zwegen.

Raffles was de eerste, die de derde tralie zo goed als geheel had doorgevijsd. Met een enkele, korte ruk zou hij nu heel gemakkelijk het hele slot kunnen lostrekken en de traliedeuren openen.

Raffles deed dat echter niet, maar begon als uit verveling met zijn vingers op de deurtraliën te trommelen.

Hij trommelde echter iets zeer bepaalds, in korte en lange klopjes, alles begrijpelijk voor Brand, die met gespannen aandacht toeluisterde.

— Houd op met dat geroffel! beval de cipier streng. Dat doe jij, nr. 12. Nog één keer, en ik neem andere maatregelen.

Raffles glimlachte alleen maar. Zijn boodschap was afgezonden. Er moest nu zeer snel gehandeld worden, want over een kwartier zou het eten worden gebracht.

Plotseling begon nr. 9 eerst zacht, daarna luid te kermen en te steunen. De zware kerel naast hem scheen met moeite het hoofd op te heffen en te luisteren. Toen zonk zijn hoofd weer op zijn borst.

De cipier gooide driftig zijn krant neer, en vroeg streng:

— Wie jammert daar zo? Wie denkt hier, dat het een honden- en apenspel is?

— Mijnheer, ik voel mij zo ellendig, steunde Brand met een stem, die een steen zou vermurwd hebben. Ik geloof dat ik moet vomeren.

Met een nijdig gezicht stond de bewaker op, liep naar de cel van nr. 9, en keek door de traliën naar binnen. Hij stond daar dus met zijn rug naar de cel van nr. 12 gekeerd en dat werd hem noodlottig.

Bliksemsnel rukte Raffles het slot geheel los, en duwde de deur open.

De cipier moet iets gehoord hebben, draaide zich half om, en wist een ogenblik niet wat hij moest doen.

Hij verloor een kostbare seconde, en Raffles bespaarde hem de moeite van een keuze, door de man met een enkele, geweldige kaakslag te vellen.

De cipier tuimelde tegen de traliedeuren van Brands cel aan, en gleed er geluidloos langs neer.

Raffles ontlastte de man onmiddellijk van zijn revolver, haalde zijn zakdoek uit zijn uniformzak, proppte hem die in de mond, legde hem op zijn rug, en bond zijn polsen stevig samen met zijn eigen koppelriem.

Het ging zo vlug in zijn werk, dat Brand nog nauwelijks naast Raffles stond, toen het gedaan was.

Raffles snelde onhoorbaar op het tafeltje toe, en nam er de bos sleutels af, waarmee onder meer de celdeuren geopend konden worden.

Zes paar ogen volgden hem.

Hij fluisterde:

— Nog even geduld; — ik zal aanstonds de deuren openen. Ik kan het niet over mijn hart verkrijgen, hier afscheid te nemen, zonder jullie

mee te nemen.

Onder het spreken had hij het tafeltje opgepakt en het tot onder een der lantaarns gedragen.

Hij wipte er boven op, en kon nu gemakkelijk met zijn handen het grote raam bereiken.

Zoals hij nu stond, kon hij juist de cape zien van de agent, die onder aan de ijzeren trap op wacht stond en blijkbaar niets gemerkt had van het korte, heftige voorval daar boven.

Raffles duwde tegen het in ijzer gevatte raam, maar aanvankelijk was er geen beweging in te krijgen; hij wilde het reeds met de andere lantaarn proberen, toen eensklaps het raam week, en zich een kier vertoonde ter breedte van een paar vingers.

Daarbuiten was het nog niet geheel donker, en Raffles zag vaag een menselijk gezicht, of ten minste een klein stuk er van, een vertrouwd, blauw oog, dat hem vriendelijk aankeek en toelonkte.

Een heel zachte stem klonk fluisterend vlak bij de kier:

— Ik had de schroeven net losgedraaid, mylord. In kon de cipier onderscheiden aan zijn tafeltje, en ik had hem door de kier heen met een traangaspatroontje willen raken. Is hij weg?

— Weg of zo goed als, James, antwoordde Raffles. Wij moeten voortmaken. Kunnen wij langs het dak ontkomen?

— Ik ben er ongezien opgeklauterd, mylord; dat zal wel gaan. Het is een plat dak en alleen de celramen van de aangrenzende gevangenis kijken er op uit.

— Heb je een ladder gebruikt?

— Neen, die was nergens te zien. Ik heb een dik touw om een schoorsteen weten te krijgen, van het kleine steegje uit, dat tussen de gevangenis en de achtermuur van het politiebureau loopt.

— Waar is de auto geparkeerd?

— Geen vijftig stappen hier vandaan, mylord. Kan ik dit raam niet

verder openen?

— Doe dat, — maar heel voorzichtig — hiervlakbij zit een agent op wacht — ik kan van hier zijn hoofd zien, en als hij het in zijn hersens krijgt om zich om te draaien, kunnen we wel inpakken.

Er was heel wat fysieke kracht voor nodig, om het zware glasraam van zijn plaats te schuiven, dat met acht schroeven in de ijzeren omvatting ingeklemd was geweest, maar voor de reusachtige sterke Henderson had het niet veel te betekenen. Hij maakte een opening vrij, ruimschoots voldoende, om er een man door te laten.

Het was een geluk dat de duisternis nu snel begon te vallen want dit zou hun vlucht vergemakkelijken.

Raffles wipte onhoorbaar van het tafeltje, en wenkte Brand, dat hij zich het eerst in veiligheid moest brengen.

In een oogwenk had deze zich met de vlugheid van een aap aan de dakrand opgetrokken, en werd verder door Henderson op het platte dak geholpen. Raffles had de sleutelbos genomen, en zei, alvorens de deuren der bewoonde cachotten te openen op fluisterende toon:

— Bedenk wel, dat het geheel voor jullie risico is. Ik zal de deuren openen, maar de rest moeten jullie zelf doen.

Geen van de arrestanten aarzelde ook maar een seconde, en ieder aanvaardde, terwille van de lieve vrijheid, in alle gemoedsrust het risico, door een kogel uit een revolver te worden achtergehaald.

Raffles begreep dat hij niet langer kon talmen. Twee der arrestanten waren hem al voorgegaan en hij wipte op zijn beurt op de tafel, en hees zich door de opening op het dak.

En hij stond daar nauwelijks of een onhandige vluchteling daar beneden verschoof de tafel te ruw, de agent daar beneden hoorde het, keek verbaasd om, stond op, zag wat er

gebeurde en trok meteen zijn revolver en legde de arme drommel met een schot door zijn schouder neer, waarop de drie of vier anderen niets beters wisten te doen dan ijlings hun geopende cellen weer binnen te vluchten, en bevend af te wachten, wat er verder met hen zou geschieden.

De agent liep, op zijn fluit blazend en lustig schietend op het raam, dat hij zag open staan, de trap op, en werd op de voet gevolgd door vier of vijf anderen uit het wachtlokaal, eveneens met hun revolvers in de vuist.

In zekere zin bleek deze manoeuvre niet de juiste te zijn, want Henderson had snel het zware raamluik

weer op zijn plaats gelegd en twee of drie van de bouten weer aangeschroefd, hetgeen voldoende bleek om de doortocht te versperren.

Een ogenblik later was overal alarm gegeven, de celdeuren werden weer gesloten, en enige agenten renden om het politiebureau heen naar de achterzijde, waar zij nog juist bijtijds kwamen om een van de vluchtelingen te grijpen.

De anderen hadden zich reeds langs het dikke touw, dat zo behendig om de schoorsteen was heen geworpen, laten zakken en waren verdwenen op een wijze, die de agenten deed geloven, aan een voorafbe-reemd komplot.

HOOFDSTUK VI

GELUKKIGE MOEDER EN DE DANKBARE VADER

Raffles had inderdaad met zijn auto de vier mannen, die er in geslaagd waren, bijtijds uit het steegje te vluchten, in voorlopige veiligheid gebracht.

Achtereenvolgens had hij zich op stille, donkere plekjes van deze ongewenste medepassagiers ontdaan, en na een paar snel gemompelde woorden van dank waren allen met spoed verdwenen.

Toen ook de laatste vluchteling op die wijze afscheid had genomen, zei Brand :

— Alles goed en wel, maar onder die mensen kunnen zich wel eens gevaarlijke misdadigers bevinden.

— Het is mogelijk, Charles, al geloof ik het niet, want die worden elders opgesloten. Maar al was het zo, dat gevaar moest ik nu eenmaal op de koop toe nemen. Een van hen had zeker alarm gemaakt, om zich een wit voetje bij de commissaris te verzekeren, en het spijt mij genoeg dat niet allen er in geslaagd zijn weg te komen.

— Wat gaan wij nu doen? vroeg Brand, nadat de laatste vluchteling in het duister van een smalle steeg verdwenen was.

— Zo vlug mogelijk terugkeren, en de griffier nagaan.

— Weet je wel zeker dat je geen verkeerd spoor volgt?

— Charles, de briefjes zijn zo ze-

ker als iets op zijn machine getikt, en naar alle waarschijnlijkheid door hem zelf, omdat hij wel eens alleen in de kamer van zijn chef is, waar geen ander het zou wagen voor zijn machine te gaan zitten, op gevaar af, te worden verrast. Toen ik het procesverbaal moest ondertekenen viel mij onmiddellijk het ontbreken van het dwarsstreepje van de letter T op.

— Natuurlijk, als je werkelijk gelijk hebt, heeft die vent geweten, dat je onmogelijk deel kunt uitmaken van de bende, die de knaap heeft ontvoerd, want dat zou hem dan toch onmogelijk onbekend gebleven kunnen zijn.

— Natuurlijk, maar aan de andere kant kon hij daarvan geen melding maken, zonder zich bloot te geven. Wij krijgen hem wel, amice, maar we moeten voortmaken. Een waar sieraad van de politie, die griffier Grave.

Langs een omweg keerden Raffles en Brand met de auto weer naar het grote, sombere gebouw terug, waaruit zij een kwartier tevoren ontsnapt waren, zonder enige vrees voor ontdekking, want ook nu deed zich het reeds zo vaak geconstateerde geval voor, dat de politie reeds in heel New York aan het zoeken was, behalve in de onmiddellijke nabijheid van het politiebureau,

want daaraan dacht geen sterveling.

Trouwens in de auto hadden Raffles en Brand reeds enige veranderingen in hun uiterlijk aangebracht, door het verwijderen van een pruik of een knevel.

Zij kwamen juist bijtijds, want toen de auto schuin tegenover het politiebureau stopte, verliet Grave juist het gebouw, keek even naar links en naar rechts, en liep toen met snelle stap in de richting van een bushalte.

— Het is geluk dat hij de subway niet neemt, zei Brand zacht, als vreesde hij te worden gehoord, wij zouden hem dan zeker uit het oog verliezen.

— Waarom? Jij zou eenvoudig met hem in de lift naar beneden kunnen gaan, naast hem in een coupé stappen, en achter hem de trap weer opgaan, om hem te volgen tot aan zijn huis. Maar hier is de bus, en daar onze vriend zijn deel van het miljoentje nog niet heeft, moet hij wel van dit democratische voertuig gebruik maken. Morgen zou hij misschien in een auto kunnen rijden, — maar ik vrees voor hem dat het zover niet zal komen.

De achtervolging begon op het zelfde ogenblik; de bus was zeer vol, Grave moest zich met een staanplaats vergenoegen en het was hem onmogelijk, iets van de achtervolgende auto te zien. Na een rit van omstreeks een kwartier stapte hij uit, liep een paar straten door en verdween tenslotte in een van die huurkazernes, die in New York al even lelijk zijn als in andere wereldsteden.

— Hij zal de jongen toch niet hier hebben opgesloten? vroeg Brand verbaasd, toen de man binnenshuis was.

— Neen, dat lijkt mij niet waarschijnlijk, Charles. Zo'n huis is als het ware een bijenkorf, waar niets ongemerkt kan worden binnenge-smokkeld en zeker geen levend wezen. Zo'n jongen gaat natuurlijk te keer als een mager varken, dat trekt

de aandacht, en het plan valt in duigen. Ik denk dat wij rustig zullen moeten wachten. Aan de overzij is nog een drugstore open — koop er een paar broodjes met vlees of kaas, want ik ben bang dat wij anders met een lege maag aan het werk moeten gaan.

Enkele minuten later aten de drie mannen, in de auto gezeten, met evenveel smaak het brood en de roasbeef, als het fijnste diner in een duur restaurant, en dat was geen wonder, want zij waren de avondmaaltijd in het politiebureau misgelopen!

Er verstreek bijna een vol uur, toen er weer een man te voorschijn kwam uit het huis, maar met zo'n mooie donkere baard, dat men zou zweren, dat deze echt was. Hij werd op de voet gevolgd door een ander, die Brand bekend voorkwam, maar niet thuis kon brengen. Hij keek Raffles vragend aan, en deze zei glimlachend:

— Die Mr. Grave is zeker nog iemand uit de oude, romantische school; — hij heeft zich van een veel te mooie baard voorzien. De man die nu naast hem loopt, is Bartoli, de bariton — dat wil zeggen een nagemaakte, dat is nu toch wel zo helder als 'glas.

— Is hij het dan niet? Hij lijkt toch sprekend op de Italiaanse zanger?

— Natuurlijk, en daarvan hebben de schurken gebruik gemaakt. Deze man is het natuurlijk geweest, die de slaapkamer is binnen gegaan, en zich van de jongen heeft meester gemaakt, om hem vervolgens over te geven aan een medeplichtige buiten, die snel met hem verdween.

— Maar — die Bartoli, echt of nagemaakt, had zelfs een accompagnateur meegebracht. Hoe verklaar je dat?

— Wel, die accompagnateur kan wel een medeplichtige zijn geweest, maar het is ook best mogelijk, dat die man ter goeder trouw was, en dat pas op het allerlaatste ogenblik

de zogenaamde zanger hem in dienst heeft genomen, wel wetende dat er van zingen toch niets zou komen.

Onder het spreken had Raffles de twee mannen geen ogenblik uit het oog verloren. Hij gaf Henderson zacht een aanwijzing, en deze begon hen op een afstand te volgen. Grave nam een taxi, en weer begon een rit, maar die nu vrij wat langer duurde, want de taxi stak de Williamsburg-bridge over naar Long Island, en reed lange tijd langs een van de kaarsrechte straten, die zich eindeloos ver schenen uit te strekken, tot aan de Winthrop Street. Meer dan een uur had deze rit geduurd.

De taxi stopte voor een der laatste huizen van deze straat, een bouwvallig krot, dat onbewoond leek te zijn.

De twee mannen gingen dit huis binnen, en de taxi bleef wachten. Henderson had de Packard op een donkere plaats geparkeerd. Raffles opende het portier, en zei zacht:

— Nu wordt het opletten, want ik weet niet wat zij willen doen, en wij mogen niet toelaten dat zij de jongen weer naar een andere plek brengen. Het is ons nu gelukt om ze te volgen, maar een tweede keer zou dat wel eens kunnen mislukken. Een verkeersagent of een stopsein kan de beste plannen in duigen doen vallen.

Henderson werd opgedragen om schuin tegenover het bouwvallig huis post te vatten. Toen hij daar een poosje gestaan had, knoopte hij een praatje aan met de taxichauffeur, wiens aandacht daardoor werd afgeleid, zodat hij niet zag dat twee snelle gedaanten om het huis heenliepen, en aan de achterzijde verdwenen. Raffles ging naar een van de ramen, en zag licht branden door een kier van het luik. Hij zocht verder en vond een achterdeur, die het maar heel kort uithield toen zijn vaardige, vlugge vingers zich met het slot gingen bemoeien.

— Men kan hier binnen gaan, als

in een café, mompelde hij tevreden. Voorzichtig, Charles, hier is een trap. Ik hoor boven lopen.

In een bijna tastbare duisternis beklommen de twee mannen de smalle trap. Het portaal daarboven was flauw verlicht door een schijnsel dat door de kier van een gangdeur drong. Zij hoorden fluisterende stemmen, en toen plotseling duidelijk de woorden:

— Ik houd vol, dat hij hier het veiligst is, Grave. Waartoe dient het opnieuw gevaar te lopen? En als zijn vader niet afschuift, — dan kunnen we hier het zaakje ook wel opknappen, zonder dat er een haan naar kraait.

— Laten wij dan maar aanstonds aan het werk gaan! riep Raffles luid, de deur open rukkend, en zijn revolver richtend op de twee mannen in het vertrek.

Op de grond, in een hoek, uitgestrekt op een matras, lag een kleine jongen in een zijden pyjama met een prop in de mond, handen en voeten gebonden, bleek als een dode, maar met ogen fonkelend van woede.

Grave was als het ware verlamd van schrik, maar de andere man was zo onvoorzichtig tegenweer te willen bieden. Hij haalde een reusachtig, geopend, knipmes te voorschijn, maar kon er geen gebruik van maken, want Brand was hem voor, en sloeg hem met de korte loden knuppel, die hij bij zich had, zo hard op het hoofd, dat de man bewusteloos in elkaar zakte.

Grave bood niet de minste tegenstand, toen Raffles zijn enkels en polsen bijeen bond, met touw, dat overvloedig in het vertrek aanwezig was, en wel zodanig, dat de man zich ternauwernood kon verroeren.

— Onderweg, maar niet te vroeg, zullen wij de politie wel inlichten, zei Raffles opgewekt. Derk, je hoeft niet bang te zijn voor ons, want we brengen je naar je vader terug.

Intussen had Brand de prop al uit de mond van de jongen genomen,

en de touwen losgesneden die hem gebonden hielden. Het arme joch bleek geheel stijf te zijn, en Brand moest hem voorzichtig wat masseren, voor hij zijn benen kon gebruiken, en op zijn gezwollen voeten kon staan. Hij zei haperend, dat hij erge dorst had, maar daar het huis geen waterleiding had werd hij zo spoedig mogelijk meegenomen. De taxichauffeur keek wel wat vreemd op, toen hij daar twee hem geheel onbekende mannen met een jongen het huis uit zag komen, maar Raffles sprak hem aan met de woorden:

— Jouw taak is hier afgelopen, vriend. Je hebt, gelukkig zonder het te weten, twee laffe schurken geholpen. Hier is je geld en maak nu maar gauw dat je wegkomt, anders wordt je nog bij de zaak betrokken.

Dat vooruitzicht scheen de chauffeur zo weinig aan te staan, dat hij smachtter het stuur ging zitten en dadelijk vol gas gaf.

Raffles, die Henderson had zien ontstaan, beduidde hem, dat hij vóór moest rijden; hij en Brand tilden de knaap in de auto en trokken een plaag over zijn benen. De terugtocht naar Manhattan werd aanvaard en Raffles liet Derk vertellen wat er gebeurd was. Het bleek precies zo te zijn gegaan, als hij had vermoed. Derk was wakker geworden, toen er iemand zijn kamer binnenkwam; hij had ook de zogenaamde bariton herkend, maar tijd om hulp te roepen had hij niet gekregen, want dadelijk werd hem een prop in de mond geduwd, en ondanks zijn tegenspartelen werd hij gebonden, toen naar het raam gedragen, en in de armen gelegd van een man, die een zwart masker voor het gelaat droeg. Daarop was een lange rit gevolgd naar dat afschuwelijk huis, waar hij in een hoek was neergesmeten, en waar hij doodsbang was geweest voor de grote ratten, die er vrijelijk rondliepen, en die hij de eerste nacht door schoppen en zich omwentelen van zich af moest hou-

den.

Het was bijna middernacht toen Henderson stopte voor het herenhuis van Mr. Hyward. De jongen had ondertussen al een paar keer gevraagd hoe Mr. Blake hem toch had kunnen vinden, want Brand had, alvorens het huis binnen te gaan, de pruik met het vale, slordig gekamde haar weer opgezet, zodat hij weer volkomen geleek op het bescheiden, stille mannetje, dat de knaap in het huis van zijn vader sinds een week kende als Mr. Harold Blake.

Terwijl Henderson de knaap bij de hand vasthield, voerde Brand een weinig terzijde en fluisterde:

— Luister eens, Charles, nu breekt het psychologische ogenblik aan, waarop Mr. Hyward zal moeten dokken. Ik zou dat natuurlijk zelf kunnen opknappen, maar de politie zal hem wel hebben medegedeeld, dat een paar leden van de bende die zijn jongen ontvoerden, gevat zijn, maar dat zij weer zijn ontsnapt.

— Maar dan kan ik ónmogelijk binnengaan, zei Brand verschrikt.

— Waarom niet? De commissaris wist toch niet met wie hij te doen had, en dat jij in dat huis daarginds de rol van hulpje van de butler hebt gespeeld? Hyward kan er hoogstens verwonderd over zijn, dat je zolang bent weggebleven, maar dan zeg je eenvoudig, dat ik jouw hulp heb ingeroepen om het spoor van de jongen te vinden. Intussen is het ook mogelijk, dat de politie aan Hyward eveneens heeft medegedeeld, dat een van de bendeleden, die graag zelf die vijftig duizend dollar wilde verdienen, de anderen vóór heeft willen zijn, zodat als ik plotseling vóór hem sta, hij niet anders zal kunnen denken, of ik ben inderdaad de man die dit mooie plannetje op touw heb gezet.

— En dus?

— En dus is het heel goed mogelijk, dat hij zal weigeren het beloofde bedrag uit te betalen, en de poli-

tie in de armen zou willen nemen. Juist daarom is het zeer wenselijk dat jij in huis bent. Het is mogelijk dat ik mij vergis, en dat Hyward van de hele arrestatie en ontsnapping nog niets weet. In dat geval zal alles goed aflopen, maar weet hij er wél van, dan zijn er nog moeilijkheden te wachten. Jij gaat dus eerst naar binnen met de jongen, je zegt dat je hem op mijn aanwijzing gevonden hebt, en dat ik aanstonds zelf wel zal komen om het uitgeloofde bedrag te halen. Dus nu weet je wat je te doen staat. Ik zal ook Henderson zijn instructies geven. Ik zelf zal naar het kleine tuinpoortje gaan, dat je kent. Daar kun je mij inlichten. — Je kunt ook het afgesproken sein geven, als er gevaar mocht dreigen. Voor het poortje staande, kan ik het raam van je slaapkamer juist zien. Dus tot straks.

Brand knikte bevestigend met het hoofd, ten bewijze dat hij het begrepen had, nam de jongen van Henderson over, belde aan, en werd open gedaan door de oude butler, die de handen boven het hoofd in een sloeg van verbazing en vreugde. Een minuut daarna lag de kleine Derk in de armen van zijn van vreugde en emotie snikkende moeder, terwijl Mr. Hyward met knipperende ogen toekeek.

Nadat de eerste vreugde van het weerzien wat bedaard was, moest Blake een omstandig verhaal van het gebeurde doen.

Brand deed dit dan ook met het nodige dramatische effect en toen hij klaar was, vroeg Hyward, die zwijgend had geluisterd:

— Vertelt u mij eens, Mr. Blake — hoe bent u eigenlijk in aanraking gekomen met die man? Was het u bekend, dat hij een bedrieger is, dat hij niet Brisbane heet, en dat hij zich hier heeft ingedrongen onder valse voorwendsels?

Brand was natuurlijk op deze vraag voorbereid, en deed alsof hij hevig schrikte.

— Daar weet ik volstrekt niets van, Mr. Hyward, en ik denk dat gij u moet vergissen. Hoe zou hij anders uw zoontje gered kunnen hebben?

— Wel, om het geld, antwoordde Hyward kortaf. Maar hij heeft het nog niet. Waar is die man nu?

— Hij wacht aan de tuinpoort, waar ik hem zou mededelen of gij hem wilt ontvangen.

— Zeg hem, dat daar geen sprake van is, en dat hij kan ophoepelen. Dreig hem met de politie — of neen, doe dat niet, zeg hem maar dat hij hier kan komen en als hij binnen is, roep dan een politieagent.

— Welke agent moet het zijn, Mr. Hyward? vroeg Brand.

— Dat komt er niet op aan. Er staat er meestal een op de volgende hoek. Vertel die man, waarvoor ik hem nodig heb. Wat jou zelf betreft, — je hebt je flink gehouden, ik zal je loonsverhoging geven... een dollar per week, en je krijgt nu als extra beloning — laat eens zien — vijftig dollar... nu... wat zeg je daarvan?

— U overstelpt mij, Mr. Hyward, mompelde Brand. Ik zal nu dadellijk de agent gaan halen. U blijft er bij dat die — dat de man die de kleine Derk bevrijdde, geen cent krijgt?

— Geen rode duit! riep mijnheer Hyward bars. Hij is een lid van de bende, en hij heeft je maar wat op de mouw gespeld.

Brand ging weg, en een paar minuten later verscheen er een reusachtige politie-agent, met een dreigend gezicht, die werd opgedragen, zich in een nis achter een gordijn te verbergen, en te voorschijn te komen, als Hyward in de handen zou klappen.

Deze liet een revolver in de zak glijden, en een paar minuten later trad Raffles binnen, glimlachend, beleefd, zonder een spoor van vrees, gevolgd door Blake.

— Goeden avond, Mr. Hyward. Mr. Blake heeft mij daar een onaangename tijding medegedeeld. — Gij maakt bezwaar om mij de overeengekomen som uit te betalen?

— Bezwaar? vroeg Hyward spottend. Man, ik weiger je een cent uit te betalen. Ik zal je eens wat vertellen. Je weet natuurlijk niet, wat er na je vertrek is gebeurd — maar vijf minuten nadat je weg was, vernam ik dat Mr. Brisbane ziek in bed lag en dus onmogelijk hier kan zijn geweest. Men houdt u voor een zeer gevaarlijk individu, Mr... Mr... hoe heet u eigenlijk?

— Mijn naam is Raffles, zei de Grote Onbekende, met zijn beminnelijkste lachje. Maar maakt dat enig onderscheid? Belofte maakt schuld, ... met andere woorden: men moet zijn belofte nakomen, zelfs al zou die belofte aan een schurk zijn gedaan; maar een schurk dat ben ik niet.

Hyward was een tikje bleker geworden, en riep in de handen klappend:

— Je hebt je eigen lot bezegeld, Raffles! Verzet geen stap of ik schiet.

Dreigend richtte hij zijn revolver op Raffles, en riep tot de reusachtige agent, die van achter het gordijn te voorschijn kwam:

— Arresteer die man, agent. Je hebt gehoord wat hij zoëven gezegd heeft.

— Oké, sir, ik zal hem meenemen, maar ik geloof, dat hij zelf óók iets moet meenemen.

— Meenemen... meenemen... Wat dan? riep Hyward verontwaardigd. Wat kan hij nu hebben mee te nemen?

— U had hem vijftig duizend dollar beloofd, als beloning voor het terugvinden van uw zoontje. Dat heeft deze heer... eh... ik geloof, dat hij Mr. Blake heet... mij terloops verteld. Die moet hij toch meenemen?

Zonder een woord te spreken haalde Hyward zijn revolver uit zijn zak, maar toen hij het wapen wilde gebruiken, bleek het niet geladen te zijn.

— Mijn werk, zei de zogenaamde Mr. Blake, met nederige trots. De patronen zitten in mijn zak.

Toen begreep Hyward ineens dat de agent zowel als die Mr. Blake assistenten van Raffles waren. Hij zakte op een stoel, en wilde niet zien, hoe Raffles kalm de brandkast opende met de sleutels die op het bureau lagen, er een paar dikke pakken bankbiljetten uitnam, ze in zijn zak liet glijden en glimlachend toezag hoe het arme zilverpoetsertje de telefoondraad doorsneed.

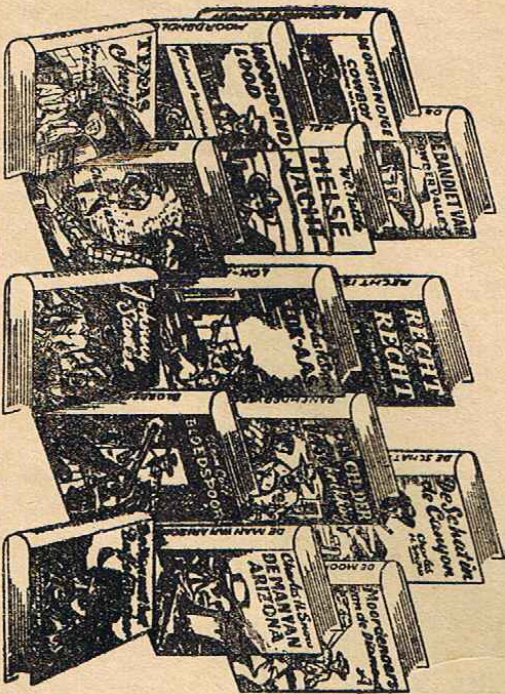
Alle drie, Brisbane, alias Raffles. Blake, alias Brand, politie-agent, alias Henderson, maakten een buiging voor de royale, ondankbare Hyward en verlieten met versnelde pas het huis.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

MENSELIJKE BLOEDHONDEN

Nieuwe WILD-WEST serie voor de helft van de prijs!!

18 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar f 5.- of meer
met f 5.- per maand

1. Recht is Recht	beide door
2. De Ooptandige Cowboy	Frank Warner
3. Moordenaar van de Diamond-A	door Danner Bandwull
4. De Bandiet van de Powder Valley	door Peter Field
5. Johnny Santee door Arthur Maclean	
6. Helse Jacht door W. C. Tuttle	
7. Bloedspoor door Clem Call	
8. Ranch der Verschrikking	alle door
9. De Man met het Buifel-
mesker	Gladius
Richardson
10. Moordend Lood	
11. De Schat in de Canyon	alle door
12. De Man van Arizona	CA. H. Snow
13. Lakas	
14. Texas Sheriff	
15. Bittere Haat	

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst - zonder enige verhoging - betaikbaar met f 5.- of meer per maand. Na ontvangst van nevenstaande bon wordt de gehele serie direct aan u toegezonden.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de
15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f _____
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
reimbourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorziden wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____

ADRES: _____

L. I. _____

LEIDSEGRACHT 108 - "ADAM-C"
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007